

(ZÁ)ŠKOLÁČIK

číslo 2

ŠKOLSKÉ NOVINY

základná škola
Bezručova 66
Trenčín

WEB: www.zsbezrucovatn.sk

E-MAIL: zsbezrucatn@centrum.sk

školský rok

2014 - 2015

naše noviny vychádzajú výlučne na recyklovanom papieri

Z obsahu :

Spomienky našich
rodičov

Noc s Andersenom

Naša
tvorba

Zaujímavé výlety a
exkurzie

50. výročie

činníčky

komiks

Karneval

Lyžiarsky kurz

naše úspechy
v súťažiach

(zá)ŠkoLÁČik

RedAkcia (zá) ŠkoLÁČika vám ďakuje
ZA čas, kToRý sTe vENovAli
Jeho pRečiTAnIU

Redakčná Rada:

Emma Plíhalová (5.A), Emma Litvová (7.A), Veronika Pizúrová (7.A), Ondrej Bublavý (7.B), Hanka Urbanová (5.B), Sarah Mrvová (5.A), Zdenka Karneková (5.A), Vanesa Vlčeková (5.B), Adam Krištof (5.B), Simona Kudělková (4.A), Laura Pilková (5.B), Ada Nitch (4.C), Júlia Lukačková (5.A), Michal Kišš (5.B)

Odborná Spolupráca:

Mgr. Katarína Bošanská

Prispievatelia:

Mgr. Miroslava Koprivňanská, Mgr. Žaneta Pavlíková, Karin Krížovská (9.B), Anna Vancová (8.A), Alexandra Kudláčová (4.B), Michaela Tinková (6.A), Maximilián Pavlov (3.B), Michaela Compeľová (3.B), Adam Krištof (5.B), Nina Javorská (5.B), Zuzana Krajčovičová (6.A), Anna Barteková (3.B), Alica Adamaťová (3.B), Martin Varhaník (3.B), Noemi Charastej (3.A), Marína A. Štefániková (3.B), Tina Duhárová (3.B), Adriana Dubinová (5.A), Natália Šamajová (5.A), Michaela Zimányiová, 5.B

Ilustrátori

Michaela Tinková (6.A), Veronika Helešová (6.A), Alex Kollárik (6.A), Ľudmila Žatková (6.A), Sabína Kozáková (6.A), Tamara Šebánová (6.A), Zuzana Krajčovičová (6.A)

Vydávateľ:

ZŠ, Bezručova 66, Trenčín

WEB: www.zsbezrucovatn.sk

Milí naši čitatelia!

Tento školský rok je pre našu školu špeciálny, preto je aj druhé číslo Záškoláča iné, špeciálne. 50. výročie školy je udalosť, ktorá si zasluži niečo mimoriadne. Rozhodli sme sa preto zaradiť do časopisu extra prílohu s názvom 50. výročie školy, v ktorej sme sa snažili uverejniť čo najviac žiackych prác, ktoré boli vytvorené zo srdca ako pomyselný dar našej škole k 50. narodeninám. Môžete si tu prečítať básne, texty a rozhovory plné spomienok, ale i naše predstavy o tom, ako škola bude vyzerat' o ďalších 50 rokov. Samozrejme časopis obsahuje aj ďalšie výtvary nás a našich spolužiakov - prispievateľov, ktorých bolo v tomto čísle neúrekom. Touto cestou by sme sa preto chceli poďakovať všetkým tým, ktorí si dali tú námahu, popustili uzdu svojej fantázii a podelili sa s nami o svoje novinárske, spisovateľské či básnické nadanie. Teraz nám už nezostáva nič iné, ako popriať Vám príjemný čas strávený pri čítaní nášho - vášho (Zá)školáča.

Vaša redakcia

Obsah

V škole to žije

Zápis do 1. ročníka (5)
Valentínsky florbalový turnaj (6)
Karneval (7)
Snehománia (8)
Noc s Andersenom (30 - 31)

Zážitky za bránou školy

Prváci, prváčky, prváčence - Pasovanie prvákov (4)
Pasovanie prvákov za čitateľov (5)
Beseda s Máriou Demitrovou (6)
Žabky (8)
Lyžiarsky kurz (9)

Naša tvorba

Básne:

Naša škola (11)
Básne o škole pre školu (3, 11, 14)
Prísna maska školy (27)
Celý ročník (27)
Milujem jar (27)
Škola na plastike (27)
Devina (27)
Mor ich v deň vysvedčenia (29)
Sloník, Škrečok (29)
Čím to je, čím to je... (29)

Príbehy a iné texty:

Záhada Bermúd (23)
Cestovanie rýchlosťou svetla (28)
Nemocnica - alebo - škola nie je najhoršia (28)
Hra s názvom odvaha (26 - 27)
Čarodejníca Anička (23)

Komiks: Výročie našej školy (16 - 17)

O nás

Testovanie 9 a MY (10)
50. výročie školy - Špeciálna príloha
Spomienky našich rodičov (12)
Náš školský znak (13)
Pionieri, pionieri, pionieri (18)
Rozhovor s bývalou žiačkou (18)
Moja stará mama učila na Bezručke - interview (19)

Najvýznamnejší deň našej školy - 7. september 1964 (19)
Úspešní absolventi našej školy (19)
Škola o 50 rokov neskôr (22)
Aká bude škola v budúcnosti? (22)

Naše úspechy v súťažiach

Hviezdoslavov Kubín, Olympiáda ANJ, Olympiáda NEJ, Matematická olympiáda, Geografická olympiáda, Výtvarná súťaž - Vesmír očami detí (32)

Zábava

Tajničky (20, 21, 24)
Vtipy, Hádanky (25)
Malý kvíz o našej škole (25)

* 50. výročie * 50. výročie * 50. výročie * 50. výročie * 50. výročie *

Základná škola, Bezručova 66, Trenčín
www.zsbezrucovata.sk

29. mája 2015 od 14,00 hod.

v areáli školy - vstup voľný

50. výročie založenia školy

Program žiakov ... a oveľa, oveľa viac !

TEATRO FORTISSIMO Vlado Kulišek

ELECTRIC LADY ROCKOVÁ nádielka z Trenčína

Kúzelník Talostan Najlepší z najlepších

LABRYENCO / NL/ Horúce FLAMENGO z Holandska

Jana URIEL Kratochvílová

Jiří George Hrubeš

&

ILLUMINATICA
/CZ/

Pre deti :

GULÁŠ

Maľovanie na tvár

Skákadlá

Sút'aže

VodnéBublíny

Dve tváre našej školy

1964/1965

2014/2015

Prváci, prváčky, prváčence

Jedného dňa, 30.1. v piatok, sa prváci peši vybrali na Trenčiansky hrad. Celý Trenčín bol zasnežený, deťom bola zima a cesta bola namáhavá. Oplatilo sa však. Na hrade bolo krásne, keď bol ukrytý pod bielou perinkou. Odovzdávali sa im tam vysvedčenia a pasovali ich za „rytierov“. Deti sa veľmi tešili a nerady odtiaľ odchádzali.

Hanka Urbanová a
Zdenka Karneková (5.A)

Pasovanie prvákov

Neopakovateľný deň zažili naši prváčikovia v posledný deň prvého polroku školského roku 2014/15. V priestoroch Trenčianskeho hradu sa totiž konala slávnosť „Pasovanie prvákov“.

Za vynaložené úsilie a prácu v prvom polroku im boli odovzdané vysvedčenia kráľom Mudroslavom. Všetko sa uskutočnilo za prítomnosti rodičov detí v príjemnej slávnostnej atmosfére.

Mgr. Koprivňanská

Ste zvedaví, ako sa našim najmladším na hrade páčilo? Prečítajte si rozhovor s tromi odvážnymi:

Aké si mal/mala známky na vysvedčení?

Samko: Mal som dobré známky.

Jakubko: Boli dobré.

Ninka: Mala som samé jednotky.

Kde vám odovzdávali vysvedčenia?

Samko: Na hrade.

Jakubko: Na hrade.

Ninka: Na hrade vo veľkej sále.

Viete, prečo ste boli práve na hrade?

Samko: Aby z nás boli rytieri.

Jakubko: Aby nás pasovali za rytierov.

Ninka: Aby nás pasovali za rytierov a odovzdali nám prvé vysvedčenie.

Páčilo sa vám tam?

Samko: Áno.

Jakubko: Troška sa mi tam páčilo.

Ninka: Bolo to skvelé.

Boli tam nejakí vaši blízki?

Samko: Mamina a tatino.

Jakubko: Áno.

Ninka: Mamina, tatino a brat.

Pýtal sa vás niečo kráľ? Čo ste mu povedali?

Samko: Pýtal sa ma, či sa zmestí žirafa do miestnosti. Povedal som mu, že nie.

Jakubko: Aký mám najradšej deň, povedal som ríbezľový a malinový.

Ninka: Kedy si máme umývať zuby. Povedala som, že každý deň dvakrát.

Odpovedali: Samko Kišš 1.A, Jakubko Ondruška 1.A, Ninka Kryštofová 1.B

Napísali: Emma Plíhalová, 5.B a Júlia Lukačková, 5.A

PASOVANIE PRVÁKOV ZA ČITATEĽOV

Odovzdávanie polročných vysvedčení nebola pre prvákov jediná skúsenosť s pasovaním. Podobným spôsobom poňali pracovníčky knižnice uvítanie prváčikov do sveta kníh.

V januári sa najmladšie deti z ŠKD zúčastnili **Slávnostného pasovania za čitateľa** vo Verejnej knižnici Michala Rešetku Dlhé Hony v meste Trenčín. Knižnica pripravila pre našich malých prváčikov pestrý program, ktorý obsahoval zaujímavú prehliadku knižnice, kde sa žiaci zoznámili s novým prostredím v knižnici. Deti sa veľmi zaujímali o knihy. S prvou knihou sa popasovali priamo v knižnici a vraj sa im páčila. Prajeme im veľa čitateľských úspechov aj naďalej.

O zážitky z knižnice sa s nami podelili niektorí prváci tým, že nám odpovedali na pár otázok:

Ako ste sa cítili v knižnici? Samko a Ninka: Výborne.

O čom vám pani knihovníčky rozprávali? Samko: Kde sú aké oddelenia kníh.

Ktorá kniha vás najviac zaujala? Samko: Kniha o hokeji. Ninka: O duchoch.

Na pasovanie už nebol potrebný hrôzostrašný meč. Na pasovanie za čitateľa postačila kniha.

Vanessa Vlčeková, 5.B

* v škole to žije * v škole to žije * v škole to žije * v škole to žije* v škole to žije*

Tak ako každý rok, aj tento k nám v januári zavítali malí - milí, usmíati či ustráchaní, odvážni či smelí, v každom prípade zvedaví škôlkari - budúci nádejní prváci. Prišli preto, aby našim učiteľom a učiteľkám dokázali, že sú dostatočne šikovní na to, aby v septembri mohli začať kralovať prváckym triedam. Preto sme sa boli pýtať o zápise budúcich prvákov u nášho pána riaditeľa Ivana Pavlíka. Na pár otázok nám ochotne odpovedala aj pani učiteľka Ingrid Harušťáková.

Kedy sa uskutočnil zápis?

Riaditeľ: Zápis bol 15. a 16. januára

Aké úlohy mali žiaci plniť?

Riaditeľ: Museli vedieť dobre písať, počítat pomocou ruky, rozoznať písmenká od čísel.

Bolo privítanie so zvieratkami ako každý rok?

Áno, bolo.

Bude budúcich prváčikov veľa?

Riaditeľ: Bude ich dostatok.

Dostali deti nejaké odmeny?

Riaditeľ: Niečo dostali, ale nedá sa to nazvať odmenami.

Prišli aj deti, ktoré nie sú pripravené na nástup do školy v septembri?

Riaditeľ: Vždy sa nejaké také dieťa nájde.

ZÁPIS DO 1. ROČNÍKA

Boli deti šikovné?

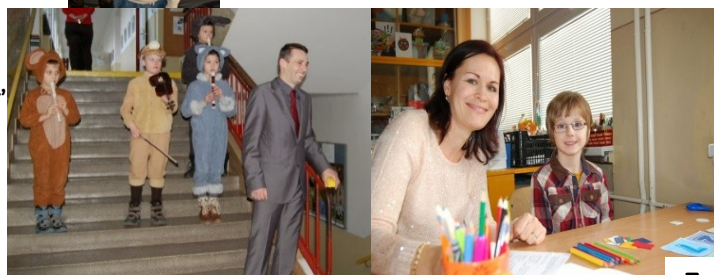
Harušťáková: Deti boli veľmi šikovné.

Bolo s deťmi veľa práce?

Harušťáková: Nie, s deťmi nebolo vôbec veľa práce.

Spolupracovali deti s učiteľkami?

Harušťáková: Áno, deti s nami veľmi pekne spolupracovali.

Sarah Mrvová, 5.B

Valentínsky florbalový turnaj

Znova je tu čas lásky. Nemyslím si, že krvilačný florbalový zápas by ju práve najpresnejšie vystihoval, ale keďže je to tradícia našej školy, nie je jednoduché sa mu vyhnúť. Ak sa niekto rozhodol, že si zahrá proti iným triedam, musí najprv nábrať odvahu zložiť tím. Zväčša sa odporúča vybrať žiakov, ktorí vedia aspoň držať hokejku v ruke, ak teda nechcete stavať na šťastie (napríklad, že sa vás súper zľakne alebo že si kapitán, prípadne brankár "náhodou" zlomí nohu...). Pre niekoho je najťažšia časť pomenovať tím (ani sa nečudujem...).

A potom prichádza tá chuť samotnej hry. Keď ani poriadne neviete držať hokejku, je pomerne zložitá chytiť loptičku, nie ešte dať gól. V takom prípade je najlepšie stať sa kráľom striedačky. A tu sú výsledky námahy tých, ktorí sa 13.2.2015 odvážili zložiť tím, chytiť „florbalku“ do ruky a vstúpiť do náručia mantinelov:

3. - 5. ročník: 1.miesto - Red Bulls, 2.miesto - To sme my žiaci (netuším, prečo nebolo zapísané aj 3. miesto, tak sa na mňa potom láskyplne nestožujte...!).

6. - 9. ročník: 1.miesto - Reťázi, 2.miesto - Masiari, 3.miesto - Márna snaha.

Tak takto sa na našej škole oslávil Valentín...

P.S.: Ak som nejako poplietla názvy, tak sa ospravedlňujem, ale...

Emma Litvová, 7.A

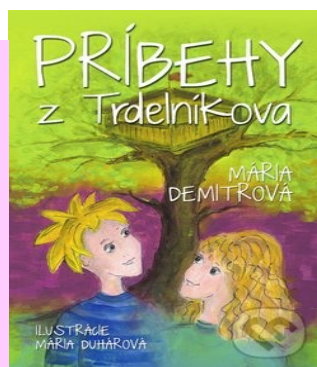
* zážitky za bránou školy * zážitky za bránou školy * zážitky za bránou školy *

Beseda s Máriou Demitrovou

Poznáte knihu Príbehy z Trdelníkov? Je to kniha plná zábavy, smiechu a priateľstva, ktorú napísala Mária Demitrová.

Dňa 5.2. sme celá trieda 4.B. aj s našou triednou učiteľkou Bohdanou Mojžišovou išli na besedu do knižnice M. Rešetku v Trenčíne s autorkou. Spolu s nami išla aj trieda 4.A.

Autorka knihy Mária Demitrová nám porozprávala o tom, ako vznikol názov knihy, kto vymyslel postavičky v knihe, odkiaľ čerpala námety na jednotlivé príbehy. Dozvedeli sme sa, že názov knihy vznikol tak, že keď išla okolo obchodného domu Max, videla obchodík, v ktorom sa predávali trdelníky. Viete vôbec, čo je trdelník? Je to taký sladký koláčik.

O menách jednotlivých postavičiek nám povedala, že napríklad Kleofáš vymyslel jej brat, niektoré ona a niektoré si vyhládala na internete v starých kalendároch... Nemyslíte si, že postavička duch Prdelník smrdí, práve naopak, nesmrdí, ale prdí vanilkové prdy. A tiež je tam zaujímavá planéta Nanuk, kde namiesto kvetov rástli nanuky, jazero bolo z kopčiekov zmrzliny. A viete, ako vznikla? Jeden obyvateľ planéty Nanuk plakal a z jeho veľkých slz vzniklo jazero. Viete, ako sa volalo? Korneto. Ďalej tam ešte boli tobogany z čokolády, oblaky z cukrovej vaty, hojdačky zo žuvačiek, záhrady z lízaniek, džúsové vodopády, lietajúce fidorky, skákací hrad z gumených medvedíkov a z kyslých hadíkov. A čo bolo na tom najlepšie? To, že keď niečo zjedli, vždy tam druhé narástlo.

Na besede sme sa dozvedeli mnoho ďalších zaujímavostí. Veľmi sa nám všetkým páčilo. Teším sa na ďalšiu knihu, ktorú autorka pripravuje. A na záver sa chcem poďakovať tete Majke Demitrovej za to, že napísala knihu a prišla medzi nás, aby nám o nej porozprávala.

Alexandra Kudláčová, 4.B

Karneval

Krásne vyzdobená jedáleň plná farebných balónov a konfiет prezrádzala, čo sa tu bude diať. 10. 2. 2015 zorganizovali naše skvelé vychovávateľky karneval, ktorý bol určený pre deti navštevujúce ŠKD. Masky boli rôznorodé, pestré, farebné a nápadité. Všetky deti sa veľmi snažili čo najvernejšie stvárniť postavy, za ktoré sa preobliekli. Niektoré z nich sme v prezlečení ani nespoznali.

Ak ste na karneval zavítali, mohli ste tu stretnúť princeznú, čarodejnicu, tanečnicu, lienku, včielku a rôzne iné zvieratká. Chlapci zase stvárnili námorníkov, policajtov, rytierov, vojakov či iných bojovníkov a hrdinov, klaunov, pirátov, kovbojov, upírov.

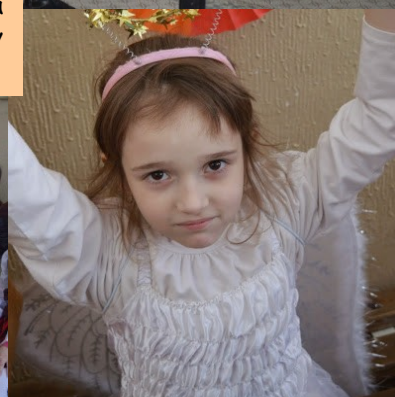
Moderátorka Dada vyspovedala každú masku. Deti sa predstavili a porozprávali niečo o svojom kostýme.

Naše milé pani vychovávateľky nezaostávali za deťmi a prišli na karneval tiež v maskách.

Ako na každom maškarnom bále ani tu nebola núdza o zábavu. Nešlo totiž len o prehliadku masiek a kostýmov. Išlo v prvom rade o hudbu, tanec, veselú náladu a smiech. Deti mohli predviesť svoj talent a napríklad niečo zaspievať. Po viacerých zábavných súťažiach, samozrejme, nechýbala veľká diskotéka.

Zúčastnení mohli získať aj zaujímavé ceny, ktoré sa odovzdávali za najlepšie karnevalové kostýmy či za najlepšie vlastnoručne vyrobené kostýmy. Tento rok boli ocenené tieto deti:

Na karneval priletel aj anjeličok

SNEHOMÁNIA

Deti z ŠKD sa konečne dočkali vytúženého snehu, a tak prepukla na školskom dvore SNEHOMÁNIA. Podarilo sa postaviť nedobytné bunkre, obrovské megasnehové gule a rôzne zaujímavé stavby. Najkrajší bol ale školský snehuliak, s ktorým sa všetci chceli odfoťiť. Ďakujeme našim dobrým tetám kuchárkam, vďaka ktorým mal snehuliak taký krásny nos!

Ved' posúďte sami, aké boli deti šťastné....

Mgr. Žaneta Pavlíková

1. Tešili sa deti, keď sa dopyčuli o súťaži?

Mgr. Pavlíková: *Áno, veľmi. Stávali pre radosť.*

Samko: *Páčilo sa mi na tom, že si môžem stavať, čo chcem.*

Nelly: *Páčilo sa mi gul'ovanie.*

Filipko: *Mne sa páčila hlava snehuliaka.*

Emka: *Páčilo sa mi, že sa môžeme hrať v postavenom iglu.*

Lily: *Páčilo sa mi váľať sa v snehu.*

3. Aký snehový útvar urobila vaša skupina?

Jakubko: *Bunker*

Emka: *Iglu*

Lily: *Zajačika*

Mgr. Pavlíková: *Spoločného snehuliaka*

4. Čo by ste robili, keby nenapadol sneh?

Mgr. Pavlíková: *Mali sme nachystaných veľa aktivít, ale prezradím len gul'ovačku s penovými loptičkami.*

Simona Kudělková, 4.A

* zážitky za bránou školy * zážitky za bránou školy * zážitky za bránou školy *

ŽABKY

ŽABKY

Dňa 20. 3. 2015 sa zúčastnila trieda 2.A s pánom učiteľom Duckým záchrany žiab na Omšenskej priehrade. Do akcie sa budú zapájať v rámci "Stromu života" každý rok. Boli sme sa spýtať detí, ako sa im to páčilo.

1. Kedy a kde ste sa zúčastnili akcie?

S: Na exkurzii sme boli 20.3.2015.

K: V Trenčianskych Tepliciach.

2. Aké ste mali počasie?

S: Super počasie a aj svietilo slnko.

K: Super počasie.

3. Kol'ko ste asi zachránili žiab?

S: Počuli sme krkanie, ale nevideli sme žiadnu žabu.

K: Žiadne. Ale videli sme vajíčka.

4. Trvalo vám to celé vyučovanie?

S: Trvalo.

K: Vrátili sme sa práve na obed.

5. Robili ste na exkurzii aj niečo iné?

S: Boli sme v Trenčianskych Tepliciach na ihrisku.

K: Boli sme aj v cukrárni. Dala som si Parížsku kocku. Bola najlepšia.

6. Bola to pre vás zábava? Chceli by ste sa akcie ešte zúčastniť?

S: Áno. Mňa to bavilo. Bolo tam pekne. Bola to veľká zábava.

K: Aj mňa. Bol to najlepší výlet.

Simona Kudělková, 4.A

Lyžiarsky kurz

Celé to bláznovstvo, na ktoré nikdy nezabudneme, sa začalo 2.3.2015. Podľa mňa sa mnohí žiaci potešili predstave, že sa zrejme nedá dostať do školy, keď videli toľko ľudí pred školou. Zráтали sme sa, rozlúčili a naložili sme lyže a kufre do autobusu. A tak sa začala trojhodinová púť spred našej školy k Belianskym Tatrám. Možno by sa to dalo nazvať trojhodinové počúvanie pesničiek popri vyjedaní takmer všetkého, čo sme našli, ale ubehlo to vcelku rýchlo.

Keď sme prišli na miesto, začal sa súboj medzi nami s kuframi a schodmi. Po úspešnom výstupe na najvyššie poschodie nás čakal boj o izby. Výsledok: vyhrali všetci (aspoň myslím, že boli všetci spokojní...). Neskôr sme sa išli rozdeliť do skupín a začala sa prvá hodina lyžovania... Na jej konci sa šliapanie do kopca na lyžiach vystriedalo so šliapaním do kopca v lyžiarkach. Zrejme si všetci viete predstaviť, ako vtipne to vyzerá, keď sa asi štyridsať ľudí snaží počas dažďa zdolať kopec, ktorý nezišli (alebo nechceli zísť) ani lepší lyžiari. Večer sme mali na programe make-up v podaní chalanov. Treba podotknúť, že mali šatky na očiach. Avšak pomsta býva sladká a na ich miesto si zasadili dievčatá a poriadne im to vrátili...

V utorok ráno sme vyrazili (našťastie autobusom...) do strediska Opálisko a lyžovačka sa mohla začať vo veľkom, pretože na rozdiel od včerajška, pomy a lanovka tu fungovali v plnom prúde. Okolo dvanástej sme mali prestávku v bufete a potom späť na lyže. Asi o tretej sme už boli v penzióne a obedovali sme. Poobede nasledovala „prechádzočka“ do obchodu, pri ktorej na zľadovatennej ceste na kopci spadli skoro všetci. Večer nám učitelia vylepšili náladu diskotékou alias (pre väčšinu chalanov) stolným futbalom a biliardom.

Na ďalší deň sme boli znova na Opálisku, poobede sme si dali poriadnu dávku gul'ovačky, až nebolo príjemné pozeráť sa, aké sme mali vymydlené tváre. Večer sme si zahráli „Meno-mesto-zviera-vec“.

Štvrtok nebol na svahu práve najjednoduchší. Asi si všetci, ktorí tam boli, pamätajú na nepríjemnosť v prvej skupine a následný odvoz sanitkou, ale nám babám odľahlo, keď sme večer videli Veroniku celú, vysmiatu v jej izbe (šťastné sme boli hlavne preto, že bola napriek vyvrtnutému členku celá...). Večer bol karneval, diskotéka, biliard a stolný futbal (tentoraz som si zahrála aj ja.....i keď s tým niektoré baby nesúhlasili..... ☺).

Posledný deň sme si chceli užiť, a tak sa niektorí presunuli do vyššej skupiny. Končili sme, pochopiteľne, skôr a po obede a kontrole izieb sme sa ako v pondelok naskladali do autobusu. Okolo štvrtej sme sa vrátili pred našu školu. Ďakujem všetkým, ktorí mi celý tento týždeň spríjemnili, hlavne Kláre, Maximke, Veronike, Sofii, Eliške (7.A) a Terezke (8.A). Bolo mi s vami úplne super a určite na tieto dni budeme dlho spomínať.

Dievčatá zvolili na karneval masky v štýle „hippie“. ☺

TESTOVANIE 9 a MY

Pomaly, celkom prirodzene a nebadane, sme sa už dávnejšie prehupli do deviatej triedy. Takže teraz sú z nás už skutoční deviataci. Super, nie? Sme najstarší, čisto teoreticky aj najvzdelanejší žiaci na škole, skrinky máme až skoro pri východe a niektorým mladším žiakom sa môžeme javiť akísi starí.

Znie to dobre, však? No okrem toho vyššie uvedeného existuje istá skutočnosť, čo nás prenasleduje v podstate už od prvého dňa v tomto školskom roku, niektorých možno aj skôr, iných neskôr. . . A je to... (dramatická pauza) Testovanie 9. Je prvou a asi zďaleka nie poslednou skúškou žiaka/študenta. Po prvýkrát v našom živote majú byť naše vedomosti preverené tak masovo. Je nielen skúškou našich vedomostí, ale preverí aj nás samých, naše rozhodnutie a do istej miery aj schopnosť pripraviť sa, zvládnuť väčšie množstvo látky. Tak trochu má asi aj preukázať, nakoľko sme pripravení stať sa stredoškólakmi. Ale inak v podstate žiadna novinka. Počúvame o ňom už roky, párkrát sme kvôli nemu mali aj voľno. No to, čo sa predtým javilo skôr akousi vzdialenou a neurčitou hľadbou d'alekej budúcnosti, sa tento rok pre nás stalo skutočnosťou.

Aké to vlastne bolo?

Zanedlho po nástupe do deviny sa to všetko rozkrútilo: skoršie vstávanie na nulté hodiny, haldy prefotených papierov a slovenčina a matematika a slovenčina a matematika... Každým dňom sme boli stále bližšie a bližšie a papiere sa len kopili a kopili. No kopili sa aj naše vedomosti aspoň takým tempom ako tie papiere? To sme mali zistiť už čoskoro - 15. apríla.

Keď nadišiel ani nie tak deň D ako deň T, na niektorých bolo badať nervozitu viac, na iných menej. Postupne sme sa poschádzali a celý ročník sme sa zhromaždili v jednej jedinej triede na to určenej. Bola tam hlava na hlave a mierne dusno. Na chodbách, inokedy plných žiakov, boli poodkladané lavice a stoličky. Rozdelení sme boli do viacerých skupín. Postupne sme sa popresúvali na určené miesta, oboznámili sme sa s pokynmi. Boli sme tak blízko. Tri minúty...ešte dve minúty...už len jedna... a začal sa test. Jedna otázka za druhou, kalkulačka, papier, pero, vypočítať, zaznačiť, skontrolovať (čo najviac ráz) a odovzdať. No ja osobne som, vďaka Bohu, nervózna pri teste veľmi nebola. Potom nasledovala prestávka spolu s živou debatou o správnych odpovediach a znovu sa to zopakovalo, ibaže bez kalkulačky, počítania a matematiku nahradila slovenčina.

Po obede, ktorý by možno časovo bol vyhovoval skôr desiatej, sme sa rozišli, každý šiel svojou cestou, nesúc si so sebou novú skúsenosť prifarbenú rozličnými dojmami. Čakala som, že po skončení budem vyšťavená. Opak bol pravdou.

A čo bolo potom?

Na druhý deň nám naše pani učiteľky slovenčínarky naplánovali psychohygienu kultúrou - výlet do Nitry, kde sme si v divadle Andreja Bagara pozreli divadelnú hru LAVV. Tá nás, myslím, veľmi zaujala. Nečudo - bola totiž o deviatakoch ☺. Slúbená beseda sa však pre neprítomnosť režiséra a inej zainteresovanej osoby nekonala. Tak sme sa aspoň pobrali dať si obed a pomotať sa po obchodoch. Cestu späť sme prežili v poriadku a vrátili sme sa pred tú istú školu, iba s inými pocitmi ako to spomínané T9-ráno.

P.S.:

Bolo by viac než namieste spomenúť, že tie nulté hodiny sa neodučili samy a papiere nepadali zo stropu. Za to vďaka našim pani učiteľkám, ktoré sa od októbra do apríla s nami mordovali, rozhodli sa snažiť natlačiť nám do hláv čo najviac vedomostí a urputne pri tom zápasili s našou lenivosťou a nechápavosťou. Za to im patrí veľká vďaka.

Karin Krížovská, 9.B

Teraz naša školička
už nie je zrovna maličká.
Veľa super učiteľov nás tu učí,
aj keď občas na nás kričí.
Naša škola už 50 rokov má,
ale vôbec tak nevyzerá.
Všetko dobré ti prajem,
veľa dobrých žiakov hlavne.

**Hanka Urbanová, 5.A a
Michal Kišš, 5.B**

NAŠA ŠKOLA

Naša škola päťdesiatku bude sláviť
a my všetci chceme to osláviť.
Takýto vek veru má,
no pritom stále mlado vyzerá.

Šestka naša základná,
vychováva oddávna.
Mňa, sestru, brata, rodičov,
každý ju má za školu snov.

Za tie roky zažila si mnoho,
sklamala však málokoho.
Spomínajú na ňu starší,
cítia sa v nej dobre i tí mladší.

Náš druhý domov je naša „Bezručka“,
trávime v nej mnoho hodín „vyučka“.
Nemáme len povinností plnú hlavu,
máme v nej postarané aj o zábavu.

Škola, to nie sú len triedy a učebne,
ale aj ihriská farebné,
jedáleň či družina
a zeleň, ktorá ich obopína.

Viac než päťdesiati zamestnanci sa o nás starajú,
vzdelanie a výchovu nám dávajú,
každý nám vždy radu a pomoc poskytne,
keď sa nejaký problém vyskytne.

A preto im a našej škole patrí vd'aka,
za každého odchádzajúceho deviataka.
Zostaň, aká si, škola naša zlatá
a my Ti pošleme aj vnúčatá.

Nina Javorská, 5.B

Naša škola je najkrajšia,
tuším či nie aj najdlhšia.
Dobre sa tu učím,
ale nemučím.
Dobre sa mi číta,
ale aj počíta.
Úlohy dobre píšem,
ale niekedy ich nenapíšem.
V škole mám potom poznámku,
ale niekedy len známku.
Naša škola je super,
Ale naša trieda je najsupper.

Maximilián Pavlov, 3.B

Skoro ráno slnko svieti,
pred Bezručkou sú už deti.
V laviciach pomôcky padajú už na zem,
deti kričia: „Áno, už to spracem!“
Cez prestávku hluk a krik,
má to na starosti „dozorník“.
Celú školu na povel
má náš skvelý riaditeľ.
50 rokov škola má,
ale aj v takomto roku nám všetko dá.
Teším sa na ten veľký deň,
sláviť ho hneď chcem.

Michaela Tinková, 6.A

Som malá školáčka

Ešte som malá, nepracujem,
školu každý deň navštevujem.

Úlohy si robím doma.
Pomáha mi moja mama.

Na telocviku behať musím.
Tašku na chrbáte stále nosím.

Miška Compel'ová, 3.B

Spomienky našich rodičov

Na hodine Občianskej náuky dostali žiaci 5. ročníka úlohu. Mali požiadať svojich rodičov, ktorí chodili do našej školy, aby si pospomínali a porozprávali zážitky, ktoré v škole zažili. Tu sú niektoré z nich:

Raz moja mama písala z matematiky písomku. Žiaci neposlúchali, tak ich učiteľka zamkla cez prestávku v triede. Našťastie mama napísala tú písomku na jednotku.

(Sabina Balážová, 5.A)

Môj tatino, keď bol taký ako ja, sa cez prestávky chodil bicyklovať na hrádzu. Keď zazvonilo, hneď sa vrátil na ďalšiu hodinu a pritom si ani nikto nevšimol, že bol preč.

(Laura Pilková, 5.B)

Tresty pre neposlušných žiakov sú teraz úplne iné ako kedysi (približne pred 25 rokmi). Ak niekto nepočúval učiteľa, keď vysvetľoval, nebol problém hodiť po žiakovi špongiu, kriedu alebo papuču. Keď raz moja mama nemala podpísané známky v žiackej knižke, tak ju učiteľ vyšťicoval za vlasy toľkokrát, koľko nemala podpísaných známok.

(Ad'a Dubinová, 5.A)

Keď bola moja mama v 7.ročníku na lyžiarskom zájazde, tak sa spustila rovno dolu svahom takou rýchlosťou, že jej až odfúklo čiapku (prilby sa vtedy nenosili). Odvtedy, čo sem chodila moja mamina, sa zmenilo veľa vecí: ihrisko, WC a nové okná. V triede ich bolo 36 a chodila do 8.E. Triedy boli od A do E a bolo tam približne 35 až 37 žiakov.

(Nina Mikitová, 5.A)

V škole boli dve nemčínárky, pani učiteľka Čerňáková a pani učiteľka Pavlíková. Pani učiteľku Čerňákovú prezývali Čoča a pani učiteľku Pavlíkovú Pipa. Martinko bol pán riaditeľ. Bol veľmi vysoký a prísny. Keď nastala demonštrácia, trieda 7.A utiekla zo školy pozrieť sa na ňu, a preto celá trieda dostala neospravedlnenú hodinu.

(Natália Šamajová, 5.A)

Spolužiaci sa jedného dňa rozhodli, že vyskúšajú, koľko osôb udrží školská lavica. Najprv si ľahol na ňu prvý chlapec, na neho druhý, potom tretí, štvrtý, a keď si ľahol posledný, piaty chlapec, nohy lavice povolili, ohli sa do tvaru písmenka J a chlapci popadali na zem. Do začiatku hodiny chýbalo 5 minút, tak sa všetci z triedy snažili pomáhať narovnať nohy lavice, aby to pani učiteľka nezbadala a nikto nedostal poznámku.

(Adam Krištof, 5.B)

„Ako vždy, cez prestávky bola nuda,“ začala mi mama rozprávať. „Výmyselná partia sa naháňala po triede. Samozrejme som medzi nimi nemohla chýbať ani ja. Rozhadzovali sme tam veci, napríklad uteráky, stoličky, stoly...No a potom prišla na rad veľká skriňa...Ja som sa postavila z jednej a spolužiak z druhej strany skrine. Začali sme sa s ňou pretláčať...no zrazu...keď sme obaja zabrali naraz, skriňa padla na lavice pred ňou. Našťastie tam vtedy nikto nebol. Urobilo to obrovský rachot a učitelia z chodby vleteli do triedy. Dostali sme poznámky a doma nás zbili.“

(Zdenka Karneková, 5.A)

Moja mama, keď bola tretiačka, robila huncútstva. Napríklad, pred hodinou dala na stoličku pripínáčik a učiteľka si naň sadla alebo na 1. apríla namydliť dlážku, učiteľka prišla, šmykla sa a spadla. Našťastie sa jej nič nestalo.

(Jakub Parišev, 6.A)

Mama mala telesnú, ale učiteľka (triedna) jej a jednému spolužiakovi nakázala, nech upracú. Lenže on namiesto upratovania vymýšľal. Mama potom po ňom hodila učiteľkin hrnček, netrafila, trafila umývadlo. Keď sa všetci vrátili z telesnej, trieda bola vytopená.

(Tamara Šebánová, 6.A)

Náš školský znak

Povešť o tom, ako vzniklo logo našej školy ☺

A čo vlastne slniečko v znaku Bezručky znamená pre našich žiakov? Čo symbolizuje?

Symbol lásky v našej škole, ale aj to, ako svietime a ako sa vieme usmievať. Všetci predsa vieme, že bez slnka by nebol život. V našej škole to znamená všetko. ☺
Michaela Zimanyiová

Symbol našej školy je slniečko. Označuje skromnosť, lásku a to, že všetky deti sú tu vítané. Naša škola je jedinečná.
Klára Pevná

Ja si myslím, že vyjadruje život. Lebo slnko je dôležité pre náš život, ako aj škola. ☺
Sarah Mrvová

Šťastie, úsilie a láska venovaná deťom. Slniečko je znak šťastia, úsmevu.
Petra Podoláková

Slniečko preto, lebo všetci by mali byť na škole šťastní. Keď vidieť slnko, znamená to, že ti cestu nekríži žiadny mrak a môžeš ísť svojou cestou.
Eva Jarošová

Symbol školy podľa mňa znázorňuje to, že všetci v našej škole, žiaci, ale aj učitelia sú veselí ako slniečka.
Emma Plíhalová

Slnko vyjadruje šťastný úsmev, emócie, múdrosť a radosť celej školy.
Laura Šuleková

Slnko je symbolom nejakého svetla, teda nejakého cieľa, za ktorým sa oplatí ísť. Slnko sa usmieva, to znamená, že k svojmu cieľu máme kráčať s úsmevom. Keď sa niečo nepodarí, nemáme strácať nádej a máme bojovať za čo najlepší prospech.
Matej Ferenc

Pre mňa znak slnko znamená, že všetci žiaci v tejto škole sú usmíati a hrdí na to, že sú jej súčasťou.
Laura Pilková

Boli letné prázdniny. Petr ležal na posteli, cez pootvorené balkónové dvere presvitlalo svetlo mesiaca a on počúval šum vetra. Zrazu začul klopanie na vchodových dverách. Prehodil si župan a utekal dole schodmi. Otvoril vchodové dvere, ale tam nikoho nevidel. Lenže nikoho neznamenal nič. Na konci ulice stál osamelý dom. Pred ním poľetoval malý fľačik svetla, ktorý sa stále zväčšoval a pristál na chodníku. Petr vybehol z domu, prebehol k nemu a dotkol sa ho rukou. Pociťoval v nej chlad, zavrel oči a posledné, čo si pamätal, bol jeho vlastný zdesený výkrik...

Stál na nádvorí nejakého hradu. Srdce mu bilo dvakrát rýchlejšie. Toto miesto pozná. Za ním sa v teplej letnej noci dovysoka rozprestieral mrazivý biely Trenčiansky hrad. Podišiel bližšie k Studni lásky a všimol si, že na lavičke blízko nej niekto sedí. Bola to jeho suseda Alexis. Pozdravil ju. „Čo tu ty robíš?“ spýtala sa, keď zistila, že je to on. „To isté čo ty. Netuším.“ Posledné slová zanikli vo vlčom vytí. Oba sa okamžite rozbehli ku vchodu do hradu. Petr poznal cestu a Alexis ho poslušne nasledovala. Konečne stáli pred poslednými schodmi. „Tu sa zatiaľ skryjeme,“ šepol a vošiel dnu. Zastal a uprel oči na postavy svojich spolužiakov. Viseli kúsok nad zemou, kde ich držalo rovnaké svetlo, akým sa sem dostal on. Na tvárach mali niektorí zamrznutý úsmev, ale väčšinou zdesenie a strach. Otočil sa a uvidel starca, ktorý stál v tieni a tiež naňho pozeral. „Dobrý večer, Petr,“ ozval sa pokojným hlasom, „bude to veľmi jednoduché. Ak ich teda chceš zachrániť. Ak nie, ...“ Kývol rukou smerom k jednému zo zajatcov a ten sa zvinul od bolesti. To Petra presvedčilo. „Čo od nás chcete?“ „Od nej nič,“ pohrdavo mávol na Alexis, „ale ty, ty mi prinesieš erb Matúša Čáka.“ „Prečo ho chcete?“ „Chlapče, vieš, kto to bol? Pán Váhu a Tatier...erb mi dá jeho moc. Môže ho však vziať iba človek s čistou dušou.“ „A ako ho mám nájsť?“ „Tu je mapa. Dávam ti hodinu, inak...“ znova sa stalo to isté ako na začiatku ich rozhovoru. Peter prikývol a Alexis mu vytrhla mapu. „Tá nám nepomôže,“ odfrkla, keď uvidela nezrozumiteľné obrázky. Ale Petr sa potešil. To písmo poznal veľmi dobre. Sám ho vymyslel. „Ten starček netuší, čo tu je napísané,“ šepol jej. Ešte raz si prezrel zakódovaný text a podišiel k spolužiakovi, ktorý sa ešte stále zvíjal. Chytil ho za ruku, nevšimol si mráz v ruke a podľa pokynov na mape ho vytiahol zo svetla. „Petr!“ natešene ho oslovil vyslobodený. „Erb je tam,“ prstom ukázal smerom na stenu. „Musíš ho zobrať a vyslobodiť svojich priateľov,“ povedal Petr. „Ale...“ „Hneď. Ja ti verím,“ rozkázal. Spolužiak podišiel k stene, vzal erb a vošiel s ním do chladu. Svetlo sa rozplynulo, znova spojilo a vytvorilo obraz starca, ktorý im dal mapu. Uväznené deti s tlmeným buchnutím dopadli na zem. Svetlo sa posunulo až k pánovi v rohu a vošlo doňho. A zrazu zmizol.

Petr sa znova ocitol na chodbe pred osamelým domom, do ktorého vchádzala Alexis. Spolužiaci boli preč. Mesiac sa skrýval za oblakmi a cestu osvetľovalo iba tajomné svetlo. Zmenilo farbu na žltoroanžovú. Jeho čiastočky sa začali formovať, až sa vytvorilo slnko. Žltoroanžový obrázok sa naňho usmial, zanikol a na obzore sa črtali prvé ranné lúče...

Ubehlo dvadsať rokov. Práve sa začínal prvý školský rok v novej škole v Trenčíne. Nový riaditeľ cez rozhlas vítal žiakov. V rukách žmolil papierik s nápisom Petr Bezruč, riaditeľ školy na Bezručovej ulici v Trenčíne, vedľa ktorého žiaril obrázok oranžovo-žltého slnka.

Vôbec neviem, či je na Slovensku dievča s menom Alexis. Petr Bezruč bol český spisovateľ a nezaložil našu školu. Pri troške fantázie je možné (asi jedna ku stému...), že bol niekedy v Trenčíne... Naše logo vzniklo úplne inak. Vytvorilo sa občianske združenie, ktoré si ako logo zvolilo práve takéto slnko. Ale niečo na tom príbehu pravdy bolo...napríklad to, že sa na ňom podieľali traja ľudia, ktorí sa snažili pomôcť...

Emma Litvová, 7.A

Už 50 rokov volá
naša škola Bezručova
žiacov učiť sa.

Nádherný vek,
v ktorom sa skrýva veľa,
usmiata tvár učiteľky či učiteľa.

Deti si berú kopu vedomostí,
v nich sa však skrývajú i povinnosti.

Naša škola, zažila si mnoho zmien.
So žiakmi sa tu vystriedalo veľa mien.

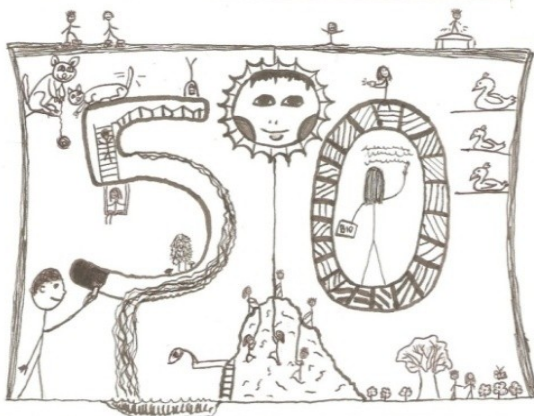
Je to pravda, je to tak,
že každúcky jeden žiak
má Bezručku veľmi rád!

Adriana Dubinová, 5.A

Milá škola!
Už máš veľa rokov,
urobila som tu veľa krokov.
Tento rok oslavuješ pol storočie,
tešíme sa spolu s tebou na tvoje výročie.
Dovoľ, aby sme ti popriali,
veľmi pekné oslavy.

Laura Pilková, 5.B

Každý sa chce doma hrať,
nie do školy chodiť.

Škola má však veľký sviatok,
nebude to tento piatok.

Škola má 50 rokov,
prešla som len 105 krokov.

Aký darček jej mám dať?
Tancovať či zaspievať?
Na pódiu vystúpiť?
Pani učiteľku zastúpiť?

Úlohy, päťky, skúšanie
v tento deň sa ruší.
Všetko učenie ustane,
srdce mi z toho búši.

Toto bol veľmi ľahký pád,
priznaj aj ty!
Máš ju rád!

Michaela Zimányiová, 5.B

Krásna školská 50-tka
deti do školy roky láka.
Nik do nej v smútku nechodí,
stále sa v nej v dobrom klebetí.
Ďakujeme ti milá škola,
že si nás veľa naučila.

Adam Krištof, 5.B

Už 50 rokov tu, ale stále krásy!!

Pod'akovanie mojej Mame - Škole.

Ďakujeme Ti naša Mama - Škola, za všetko, čo si nás naučila. Za prvé: „Ema má mamu. Mama má Emu.“ Za prvé: „jeden plus jeden.“ Škola sa na nás tešila, my sme sa tešili na teba. Prijala si nás do svojej otvorenej náruče. I keď máš už prvé polstoročie za sebou, stále si rovnako mladá. Ešte raz ti naša Mama - Škola ďakujeme za vedomosti, ktoré si nám naliala do hlavičky. Nedá sa na teba zabudnúť, Mama - Škola. Do druhého polstoročia ti želáme veľa vytrvalosti a elánu, nech cez tvoje brány prejde ešte veľa, veľa detí.

Natália Šamajová, 5.A

Pedagogickí zamestnanci ZŠ Bezručova Vás srdečne pozývajú na oslavy 50. výročia našej školy.

Tešia sa na Vás:

Mgr. Jana Kyselicová, Mgr. Katarína Coboriová, Mgr. Miroslava Kioprivňanská, Mgr. Margita Mišíková, Dagmar Sokolová, Bc. Dominika Kováčová, Mgr. Tatiana Vancová, Mgr. Pavol Dúcky, Mgr. Alena Pišková, Mgr. Monika Mot'ovská, Mgr. Martina Čudaiová, Mgr. Gabriela Hodálová, Mgr. Anna Gemerová, Mgr. Ivan Pavlík, Mgr. Hana Mozolová, PaedDr. Oľga Šmatláková, Mgr. Anna Kollerová, Bc. Zuzana Grežd'ová, Mgr. Eva Žemberová, Mgr. Marcela Pipitová, Mgr. Katarína Lubjáková, Mgr. Marta Vaculková, Mgr. Helena Kišková, Mgr. Ingrid Harušťáková, Mgr. Eva Novosadová, Mgr. Liliana Kiššová, Mgr. Žaneta Pavlíková, Mgr. Lenka Šedivá, Mgr. Zuzana Ivanovičová, Mgr. Paulína Ripková, Mgr. Katarína Bošanská, Mgr. Zuzana Gajdošová,

ale i ďalší, ktorí nie sú prítomní na fotografii:

Mgr. Martin Vlínka, Mgr. Bohdana Mojžišová, Mgr. Ivana Pomajbová, Mgr. Ingrid Kianičková, Mgr. Janka Novotná, Mgr. Marcela Jančová.

VÝROČIE NAŠEJ ŠKOLY

ÚČINKUJÚCI:

Učka - Laura Pilková

Lajdáčky - Rebeka, Sára, Ema - Emma Plíhalová, Hanka Urbanová, Sarah Mrvová,

Dobrá žiačka Mimi - Eliška Krištofová

Dobrý žiak Števo - Michal Kišš

Riaditeľka - Zdenka Karneková

Moderátorka Jožka - Veronika Pizúrová

Udalosť tohto školského roku - 50. výročie školy - nás ovplyvnila aj pri tvorbe komiksu. Tematicky sme sa preto rozhodli zasadiť dej do školy v čase osláv pri príležitosti 50. narodenín našej školičky. Ako vždy, aj v tomto čísle sme chceli zostaviť príbeh, z ktorého vyplynie nejaké posolstvo. Dúfame, že sa nám to podarilo. Nech každý z vás si z tohto príbehu vezme ponaučenie.

Oznamujeme Vám, že dňa 29.5. 2015 bude 50. výročie našej školy! Prosím pani učiteľky, aby zistili, aké majú deti talenty, ktorí žiaci by sa mohli podieľať na programe a mená vhodných adeptov odovzdajú do riaditeľne. Dakujem!

1.

Deti sedia v triede a zrazu sa ozve rozhlas.

Števo, čo vymyslíme? Nebudeme spolu recitovať?

Áno, Mimi, to je veľmi dobrý nápad!

2.

Lajdáčky chystajú na Mimi a Števa zákerný ťah.

My chceme recitovať.

Deti, kto z vás by chcel vystúpiť v programe?

3.

Učiteľka zisťuje záujem detí o účasť na oslavách 50. výročia školy.

Musíme im ich vystúpenie nejako prekažiť.

Niečo musíme vymyslieť, aby sme ich strážnili.

4.

O pár dní je generálka s pani riaditeľkou.

5.

Rebeka, Sára a Ema už vymysleli, ako prekazia túto výnimočnú udalosť.

6.

7.

V deň výročia. Moderátorka Jožka uvádza vystupujúcich.

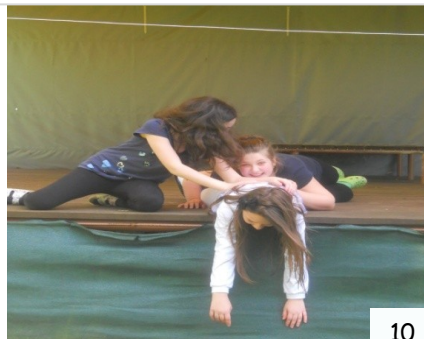
8.

Lajdáčkam sa podarilo pustiť nahlas metalovú hudbu a tým našim recitátorom prekaziť vystúpenie.

9.

Lajdáčky tiež prispeli do programu svojím tancom. Osud sa s nimi však pohral a zhodou náhod sa im za ich zákernosť pomstil. Ema sa nešťastne pošmykla, spadla a ostatné dievčatá s ňou.

10.

11.

Všetci sa im, samozrejme, smiali.

12.

A dievčatá už nikdy nikomu neubližovali.

Pionieri, pionieri, pionieri...

Sľuby, rôzne pochody na počesť našich osloboditeľov, 1.máj... Dnes sa máme celkom fajn, keď sa nemusíme zúčastňovať podobných akcií. Ale nemuseli byť všetky úplne také nudné, ako si možnože myslíme...

Tu sú úryvky rovno z našej školskej kroniky:

V septembri sme uskutočnili školské kolo v ľahkej atletike. Zúčastnilo sa ho 320 žiakov zo 6.-9. ročníkov. Preteky boli súčasťou „Medzinárodného ľahkoatletického štvorboja pionierov“. Naša škola sa umiestnila na Slovensku na 39. mieste, čo je pekný úspech.

Činnosť pionierskej organizácie:

Dňa 22. apríla 1965 sa konal sľub iskier. V tento deň sa 123 prvákov stalo iskrami. Pionieri ôsmych tried pripravili novým iskram spomienkové darčeky.

Dňa 29. apríla 1965 sa konal pioniersky sľub. 137 tretiačkov sa stalo pioniermi. Noví pionieri dostali pionierske šatky, preukazy a odznaky a každý oddiel dostal pioniersku vlajku a kroniku.

Z najvýznamnejších výsledkov, ktoré sme v školskom roku 1964/65 dosiahli, uvádzame: v zbere surovín bolo odovzdané 4500kg papiera, 950kg textilu, 1695ks fliaš a 23t kovového šrotu. Za získané peniaze sme si zakúpili pionierske fanfárky, bubienok, kroniky a oddielové vlajky...

A takto to pokračuje stále dokola. Aspoň vidíme, že to nemali ľahké a brali to naozaj vážne...možno až príliš...ale keď museli...no nič, nechajme to tak. Naša škola počas tohto vážneho obdobia získala aj niektoré veľmi pekné ocenenia, napríklad 29. mája 1966 sa chlapčenské družstvo našej školy umiestnilo na 3. mieste (basketbal sa v dejinách našej školy vyskytuje pomerne často) alebo Eva Horková sa umiestnila v roku 1993 na olympiáde z nemeckého jazyka v celoštátnom kole na 2. mieste! Takže niečo po pionieroch zostalo... šikovnosť... a teraz nemyslím iba na problémy... ☺

Emma Litvová, 7.A

Rozhovor s bývalou žiačkou

Na škole je veľa detí, ktorých rodičia či starí rodičia boli v minulosti tiež žiakmi na Bezručke. Ponúkame Vám rozhovor dcéry s mamou - žiačky s bývalou žiačkou, aby ste videli, ako to tu vyzeralo v minulosti.

Kedy ste chodili do našej školy?

Od roku 1974 do 1977, potom som prestúpila na inú školu.

Akých ste mali triednych učiteľov?

V prvej triede ma učila pani učiteľka Šimová a potom pani učiteľka Blašková.

Učili tu niektorí súčasní učitelia aj v tom čase? Nepamätám si.

Čo sa v škole zmenilo?

Škola je bezbariérová zariadená, má nové ihrisko, nové okná, nové učebne, iných učiteľov...

Mali ste rovnakého riaditeľa ako máme teraz?

Nie, tuším vtedy bola riaditeľkou pani učiteľka Martinková.

Myslíte si, že v minulosti bolo na našej škole niečo lepšie? Nemávali sme toľko úloh.

Ktoré predmety ste obľubovali a naopak?

Najradšej som mala hudobnú výchovu a neznášala som počty a to nám zostalo v rodine.

Máte nejakú spomienku?

V pamäti mi utkvela pani učiteľka Blašková. Vždy bola usmievavá, mala som ju rada. Bohužiaľ, nemám viac spomienok, lebo som od štvrtej triedy chodila na inú školu.

Zuzana Krajčovičová, 6.A

Oslovili sme mnohých žiakov, ktorých rodičia navštevovali našu školu. Aby sme sa na spomienky pozreli aj z iného pohľadu, ako je pohľad bývalých žiakov, vypovedali sme bývalú učiteľku. Príspevok je o to zaujímavejší, že interview s bývalou pani učiteľkou je vlastne interview vnučky so starou mamou, interview Aničky s pani učiteľkou Tatianou Poláčkovou. Nech sa páči:

Aký najkrajší zážitok si zažila počas učenia na tejto škole?

Mala som žiačku. Volala sa Monika a bola na vozíku. Po niekoľkých rokoch som ju náhodne stretla už ako vysokoškoláčku. To, čo mi povedala, ma dojalo. Povedala, že keď má v živote nejaký problém, tak si vytiahne vysvedčenie z druhého ročníka, kde som ju slovné hodnotila. Vždy si to prečíta. Zlepší jej to deň a nájde v sebe opäť silu prekonať prekážky.

Túžila si učiť aj v mladosti ?

Nie, chcela som byť zdravotná sestra, ale asi vo mne vzbudila záujem o učiteľstvo moja pani profesorka Halásová zo strednej školy.

V čom sa zmenilo vybavenie školy? Aké bolo kedysi a aké je teraz?

Kedysi sme nemali žiadne notebooky, dataprojektory ani tie hyperaktívne (interaktívne) tabule. Mali sme maximálne diaprojektor, fantáziu a vystačili sme si.

V čom sa zmenili žiaci ?

Takisto ako vymoženosti školy, tak aj žiaci spravili veľký krok dopredu. Či je ten krok dobrý alebo zlý, neviem povedať. Ved' posúďte sami, či mobily, slangové slová alebo využívanie odvahy voči učiteľom je krok k dobrému.

Čo by si zmenila na našej škole?

Ak by to bolo v mojej moci, tak by som do tried dala menej žiakov, aby sa učitelia mohli svojim žiakom viac venovať a mať spolu lepší vzťah.

Čo by si odkázala našim žiakom?

Aby mali jeden k druhému úctu. Aby si vážili roky na základnej škole, pretože veľmi rýchlo ubehnú. Ani jedna škola vám nedá toľko ľudského postoja ako základná škola. Raz, keď budete deviataci alebo už na strednej, tak si na tieto slová určite spomeniete. Prajem vám veľa trpezlivosti a vytrvalosti pri prekonávaní prekážok, ktoré sa vám teraz zdajú byť veľmi ťažké. Myslíte na to, že základná škola je základom pre celý život. Ak tie základy budú pevné, tak sa v živote nestratíte.

Anna Vancová, 8.A

Náš školský obvod tvorilo 8 ulíc. Preto niet divu, že sa pred našou školou zišlo 1156 žiakov. Odhodlaných stráviť zvyšok alebo celú základnú školu práve tu, ich privítal náš prvý pán riaditeľ Milan Martinko.

Vybavenie školy bolo veľmi skromné - okrem lavíc a stoličiek tu nebolo nič. Až neskôr, v októbri, boli premiestnené základné učebné pomôcky do novej školy Petra Bezruča zo základnej školy v Zlatovciach. Jedáleň, predný vchod aj telocvičňa sa dali používať až neskôr - jedáleň od mája, telocvičňa od januára a k prednému vchodu ešte nebola vybudovaná prístupová cesta, a tak sa používal iba zadný.

Školská budova sa skladala z 25 tried, 3 dielní a 3 špeciálnych učební na fyziku, chémiu a prírodopis. Budova telocvične pozostávala zo samotnej telocvične, 4 šatní, 2 sprch, kabinetu telesnej výchovy a kabinetu školského doktora. Budova jedálne obsahovala kuchyňu, jedáleň, 3 sklady, 1 sprchu, kanceláriu pre vedúcu ŠJ, 3 učebne a kabinet ŠKD.

Prvý stupeň bol od 1. do 5. ročníka, čo bolo dohromady 20 tried. Potom tu bolo päť 6. tried, štyri 7. triedy, tri 8. a tri 9. 1.stupeň mal vyučovanie striedavé, to znamená, že niektorí mali vyučovanie doobeda a ostatní poobede. 2. stupeň mal vyučovanie tak ako my teraz. Takú kopu ľudí učilo spolu 43 učiteľov (vrátane riaditeľa - prírodopis, chémia, zemepis - a oboch zástupcov riaditeľa).

Tak, a teraz už vidíte, ako sa vie škola zmeniť za 50 rokov. Keď sa tak mení budova a jej systém, ako sa potom zmení človek? Nuž, to je na dlhé rozprávanie...Niektoré zmeny určite škole pomohli (asi by nie všetci boli šťastní, keby museli nosiť pionierske šatky...), ale niektoré veci by sa mohli vrátiť späť (naša škola vysielala program vždy v stredu s názvom „Jazykové okienko“). A ozaj, vedeli ste, že náš časopis sa začal vydávať v roku 1994 pod názvom „Školáčik“? Asi sa postupom času, a zrejme aj prístupom žiakov, musel premenovať...

Emma Litvová, 7.A

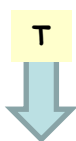
Úspešní absolventi našej školy

Našu školu navštevujú žiaci s rôznymi talentami a z niektorých našich, možno kedysi obyčajných žiakov, sa stali známe „hviezdy“. Možno niektorých nepoznáte alebo by vám ani vo sne nenapadlo, že chodili k nám do školy.

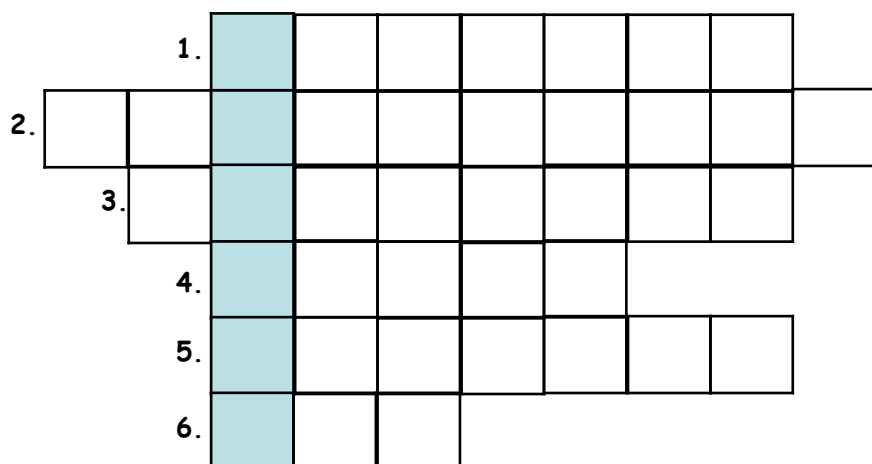
Napríklad taký Milan Bratovič, úspešná hviezda hokeja, kedysi navštevoval našu školu. Rovnako aj ďalší hokejisti ako Ľubomír Sekeráš, Zdeno Chára, Marián Gáborík. Kristína Turjanová, herečka, ktorú môžeme vidieť napríklad v seriáloch Búrlivé víno, Panelák alebo vo filme Obrus s monogramom, chodila na Bezručku. Ďalšia herečka Vanda Tureková či moderátorka Zuzana Belková tiež. Bývalá žiačka Oľga Škvareninová sa stala prodekanou Filozofickej fakulty Univerzity Komenského. Dokonca nás navštevovali hudobníci Michal a Peter Kaščákovci. A možno by ste ani neverili, ale jeden z našich žiakov, Vladimír Častka, sa stal majstrom sveta v motocyklových pretekoch.

Vidíte, že si mnohí naši absolventi splnili svoj sen a sú celkom známi. Nemusíte navštevovať nejakú prestížnu školu. Len robte to, čo vás baví a budete v tom určite úspešní.

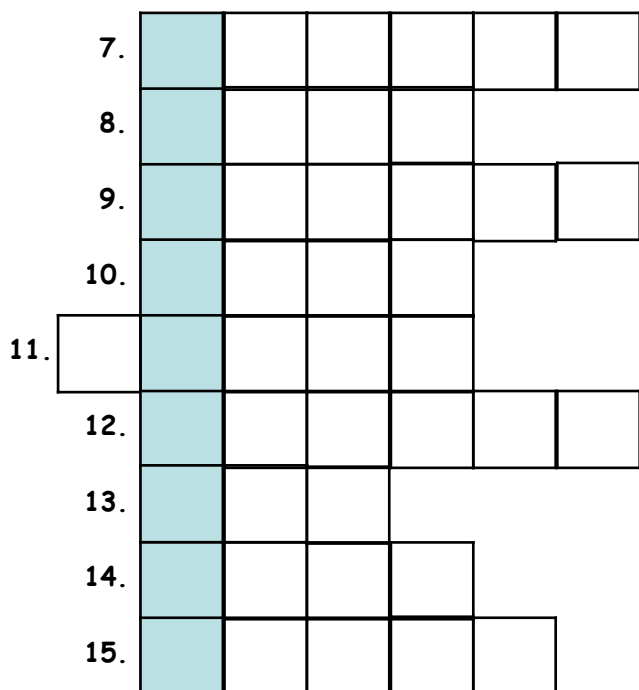
Veronika Pizúrová, 7.A

Tajničky

1. Kto učí triedu 1.B?
2. Ako sa volá školský časopis?
3. Aké mala krstné meno triedna učiteľ'ka pôvodnej 5.B?
4. Do akého pohoria sa chodí na lyžiarsky výcvik?
5. Ktorá učiteľ'ka učí dejepis?
6. Aká je skratka pre Občiansku náuku?

7. Ako sa povie inak časopis?
8. Aké má krstné meno pani učiteľ'ka Gemerová?
9. V ktorom mesiaci bol zápis?
10. Cez aké obdobie máme najdlhšie prázdniny?
11. Koľko má naša škola ročníkov?
12. Aké má riaditeľ' našej školy priezvisko?
13. Aká je skratka pre „školský klub detí“?
14. Aké má krstné meno náš riaditeľ'?
15. Aké mala krstné meno angličtinárka, ktorá minulý rok odišla?

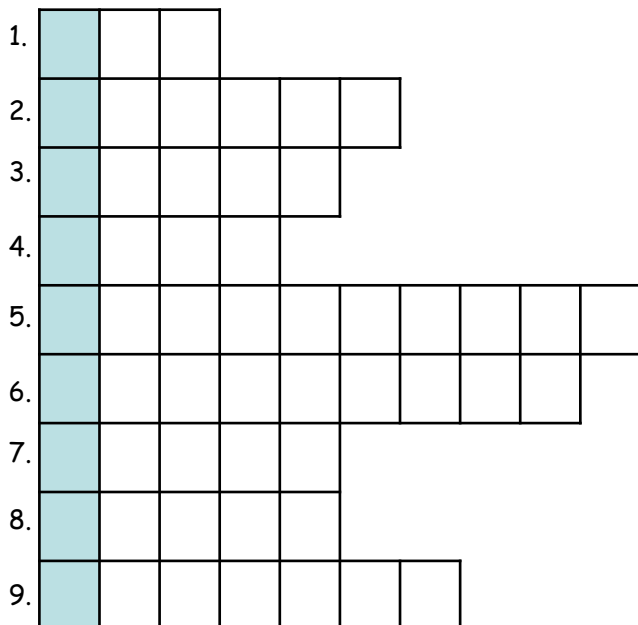
Michal Kišš, 5.B

P	Ó	R	N	M	A	P	A	A	N	Á	M
O	R	A	V	A	Š	C	A	P	O	I	A
Z	Y	A	E	Á	Z	E	M	Š	R	R	Č
O	S	A	V	E	L	R	U	K	A	I	K
R	S	A	E	Í	A	U	A	Š	A	N	A
I	S	Y	R	Z	T	Z	Ô	Š	L	A	K
O	L	L	K	L	U	K	A	K	T	J	Z
V	Á	I	A	Z	K	A	O	L	E	A	O
E	N	Š	E	M	Z	E	M	S	M	L	Š
M	G	U	M	A	A	U	Č	A	J	O	I
S	I	P	R	O	K	A	T	K	A	K	T
Ú	S	T	A	E	Z	I	M	A	R	O	!

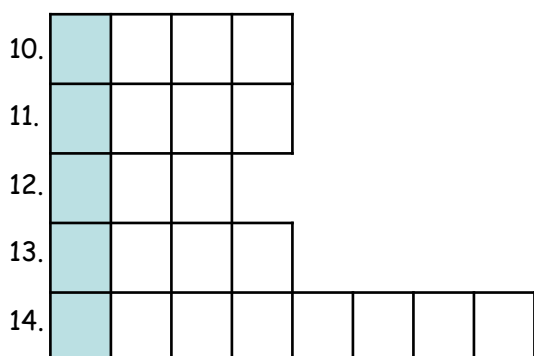
Vyškrtaj slová a zo zvyšných písmen zlož tajničku:

asi, cap, ceruzka, čaj, guma, Irina, Katka, kel, kôš, Lea, lev, mačka, mapa, metla, nám, nič, Nora, oko, Orava, pór, pozor, pravítko, raz, rok, ruka, rys, signál, slama, syr, úsmev, ústa, uši, váš, veverka, Zem (2x), zima, zošit, Zuza

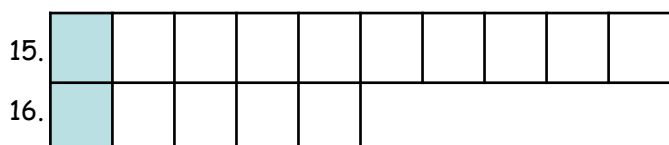
Barteková Anna, 3.B

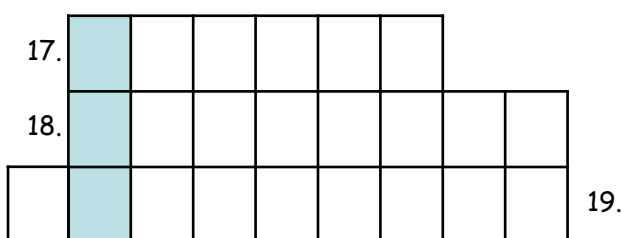
1. Najdlhšia rieka na svete
2. Posledný mesiac letných prázdnin
3. 24.apríla má meniny
4. Ročné obdobie
5. V Bratislave jazdí
6. Dcéra kráľa a kráľovnej
7. Plod ihličnatého stromu
8. Nedá sa štrikovať bez
9. Školská taška

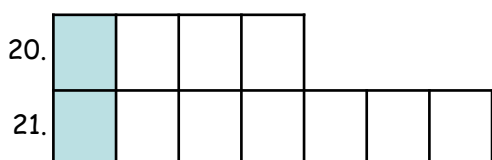
10. Klaun
11. Mláďa sliepky
12. Podobná včele
13. Trávnaté pole
14. Kúpalisko

15. Meniny a ...
16. Má meniny 27.marca...

17. Hydina
18. Má rada orechy
19. Hráme ho s košíkmi

20. Otec inak
21. Mount

Adamaťová Alicka, 3.B

Škola o 50 rokov neskôr

Pri výročiach je vždy na čo spomínať, ale aby sme sa len neobzerali späť, podme sa pozrieť aj do budúcnosti. Zamyslime sa nad tým, ako by naša škola mohla vyzeráť o 50 rokov. Pozrime sa do doby, kedy by sme slávili storočnicu.

Dobrý deň! Dnes je streda, 17.3. 2065. V škole máme dejepis. Na interaktívnej tabuli porovnávame školu v minulosti a školu dnes. Už ani nemáme normálnu čiernu tabuľu. Pani učiteľka hovorí, že v minulosti takú nejakú mali. Len tak mimochodom, volám sa Aurora Borealisová. A viete, ako to v našej škole teraz vyzerá?

Namiesto normálnych kníh, učebníc a zošitov máme každý svoj tablet a v ňom máme všetko, čo k učeniu potrebujeme. Pred 50 rokmi mali drevené lavice pre dvoch a teraz máme farebné plastové lavice, každú iba pre jedného, čo má svoje výhody aj nevýhody. Pri každej lavici je mini umývadlo a mini kôš.

Učitelia vôbec neskúšajú, pretože všetko funguje cez prenos myšlienok. Učitelia na vás iba pozerú a hneď vedia, či ste sa učili alebo nie. Slohy a domáce úlohy posielame učiteľom na e-mail. Niektoré predmety (napr. informatiku) nás nevyučujú normálni učitelia, ale roboti. V triede nás nie 20 ako pred 50 rokmi, ale 9.

Zvoní. No konečne, prestávka. Teraz máme latinčinu. Tú by som mala celkom rada, nebyť pani učiteľky Foedaovej. V minulosti vraj mali len také nudné cudzie jazyky ako angličtina (ktorú bohužiaľ máme doteraz), nemčina a ruština. Ani zvonenie nemáme také nudné ako kedysi, teraz nám hrajú vždy inú pesničku.

Bude zvonit' (vlastne hrať) na hodinu. Učiteľka vošla do triedy a pomocou prenášania myšlienok povedala každému: Salve, fili! , čo znamená: Dobrý deň, deti! Potom začala vysvetľovať novú gramatiku. Latinské pády. Samá nuda, už to dávno viem. Keď učiteľka videla, že sa nudím, znovu použila prenášanie myšlienok a spýtala sa ma, či viem, čo znamená moje meno. Taktiež pomocou myšlienok som jej odpovedala, že Aurora Borealis znamená polárna žiara a že pády sme preberali už v pondelok. Foedaová sa zatvárila, ako keby prehltla citrón. Za moju pripomienku mala celá trieda do konca hodiny napísať bezchybný sloh o svojom mene.

Ďalšia hodina je telocvik. Spolužiačka Verity Mendaxová, dcéra riaditeľ'a, vravela, že telocvikár chýba, takže je malá nádej, že nebudeme cvičiť. Zazvonilo. Do triedy vošla Foedaová. Hrôza. Dve hodiny po sebe s Foedaovou. „Takže deti, ja idem opravovať vaše slohy,“ hovorila, „vy zatiaľ napíšete čo najviac latinských slovies.“ Napadlo mi jedine 'erit', čo znamená 'byť'. Na konci hodiny sme učiteľke poslali tie slovesá. Ja som ich mala 13 a dve z toho zle napísané. Teraz sa zbalíme a pôjdeme na obed. Dnes by sme mali mať pizzu, ale to hovorila Verity a tá si rada vymýšľa. V rade na obed sa väčšina ľudí učí na popoludňajšie vyučovanie. My máme poobede iba geografiu. Á, dnes si Verity nevymýšľala s tou pizzou. Sadli sme si spolu s mojimi naj kamoškami Navis a Tinou a začali sme rozoberať latinčinu a telocvik. Obe sa smiali na tom, čo som povedala Foedaovej.

Poobede sme išli spolu s Bellatrix a Agness z vedľajšej triedy domov. Prinútili ma povedať všetky latinské slovesá, ktoré som napísala. Bellatrix ich mala 52 a Agness ešte viac, takže z latinčiny mám päťku. Hneď ako prídem domov, musím sa učiť, aby som si to opravila. A ešte k tomu máme sloh z angličtiny a horu úloh z matematiky. Dnes sa už k notebooku nedostanem...

Hanka Urbanová, 5.A

Aká bude škola v budúcnosti?

V ŠJ by mohli byť švédske stoly.

(Laura Pilková, 5.B)

Do školy a zo školy by sa chodilo vlakmi, tie by premávali v priehľadných potrubíach, ktoré by boli vo vzduchu. Tí, čo bývajú blízko školy, by používali kryté dopravné pásy na chodníkoch.

(Nina Javorská, 5.B)

Namiesto učebníc by boli USB kľúče, kde by bolo celé učivo a my by sme nemuseli nosiť ťažké tašky.

(Rebeka Hruzová, 5.B)

Na biológii alebo telocviku by sme sa učili priamo v lese.

(Katarína Vanyová, 5.B)

Skrinky v šatni by sa otvárali na odtlačok prsta.

(Zuzka Droppová, 5.B)

Každý by mal svojho pomocníka - kvet, ktorý by sa otvoril, keď spravíme chybu a taktiež by prijímal zvukové vlny s učivom.

(Eva Jarošová, 5.B)

Ak žiak má niečo napísať na tabuľu, tak to napíše do tabletu a na tabuli sa to zobrazí. Niektoré predmety (napr. geografia) budú mať špeciálnu 3D učebňu.

(Sabina Balážová, 5.A)

Učebnice by boli vložené do jednej kocky, každý predmet by bol v inej farbe.

(Viktória Závodská, 5.B)

Záhada Bermúd

Všade plno ľudí. Očami som blúdila po nápisoch obchodov a márne som sa snažila nájsť stánok s občerstvením. No konečne! Fast food. Tam určite nájdem moju sestru a snád' sa odtiaľto dostaneme aj ďalej. Viedeň, keď sme sem vošli autom, nevedeli sme si zatvoriť ústa. A pohľad na letisko nebol o nič menej veľkolepý. Ale teraz sa mi to zdalo ako sen. Zvonku sa letisko zdalo omnoho menšie. Stále som sa snažila spomenúť si, kde ma sestra čaká. Vtom ma niekto zdrazil za rukáv a než som sa stihla obzrieť, začula som smiech mojej Renny.

„Renny, kedy nám už pôjde lietadlo?“ znudene som schmatla časopis a začala som v ňom listovať. Po pár minútach všetci vstali, a tak mi nezostávalo nič iné, len spraviť presne to isté. Až v tú chvíľu som si uvedomila, že znova nasadnem do lietadla. Ten čarovný pocit, keď vidíte oblaky a ste dostatočne ďaleko od svojej učiteľky, mi prekazila zvláštna myšlienka. Nevedela som sa jej zbaviť. Usadila sa mi v mysli a ako čierna škvrna pohlcovala všetok môj optimizmus a radosť z lietadla. Fajn, teraz si už len sadnúť a zapnúť pás. Preber sa, už si priveľakrát bola v lietadle, aby si sa takto bála! No ten pocit ma aj tak stále neopúšťal. Strach.

„Pozri, práve sa nachádzame nad Atlantickým oceánom...to je čarovný pohľad...“ snívala moja sestra Renny. No ja som si ten let nevedela užiť. Stále som myslela na všetky možné letecké katastrofy, keď som začala driemať... nie nadsť.

„Prepáčte, ale neviem nájsť pozorovaný objekt. Stratili sme lietadlo z dohľadu.“ „Skúste sa s nimi spojiť.“ „Nedá sa to, nič nefunguje.“ Na letisku v Miami nastával zmätok. Všetci behali sem a tam, snažili sa nemyslieť na to, čo bolo všetkým jasné. Vo všetkých počítačoch hľadali hocičo, čo by im pomohlo určiť našu polohu. Nádej sa stále viac a viac vytrácala, až ju takmer nikto nevidel.

Renny sa ako staršia snažila zachovať pokoj, no veľmi sa jej to nedarilo. Letušky roznášali nápoje tým, ktorí už takmer omdleli. Neodvážila som sa pozrieť von oknom. Sestrine prsty sa mi stále zarývali do ramien a ja som ju stískala v náručí. V duchu som si nadávala za to, že kvôli jednému týždňu sa trepem až na Floridu. Celý mesiac som sa na to tešila, ale v tú chvíľu by som dala čokoľvek za to, aby som bola doma. Chaos, neporiadok a strach. Tak by sa dala charakterizovať daná situácia. Už som len začula veľký tresk a ďalej si nič nepamätám...

„Renny, preber sa. Sme v Miami. Všetko je v poriadku. O chvíľočku po nás príde autobus, mali by sme si pohnúť,“ potriasla som ňou a vybrala som si z ruksaku digitálne hodinky. Vždy išli presne, a tak som sa na ne spoliehala viac než na mobil. Keď sme už stáli na autobusovej zastávke, vybrala som si ten nudný časopis a snažila sa nájsť v ňom niečo, čo by ma zaujalo. Moje zbytočné hľadanie prerušilo trúbenie autobusu. „Čože?!“ skríkla som a Renny na mňa hodila nechápavý pohľad. „No, ja myslím, že ten autobus nám mal prísť až 11,45.“ „A....aký je s tým problém?“ „Moje hodinky ukazujú iba 11,23.“ „A....?“ „A to, že moje hodinky idú vždy presne. To by ale znamenalo, že sme dvadsaťdva minút.....“ „Asi sa pokazili. Kašli na to a daj mi tvoj ruksak, aby som ho naložila. Ešte nám ujde posledný bus.“ „My sme stratili dvadsaťdva minút nášho života a moja sestra si to ani nevšimla.“

Zamyslene som si sadla na sedadlo a začala som zisťovať, koľko hodín mám na notebooku a mobile. Problém nebol v ničom z toho. „Zrejme je Florida skoro pol hodiny pozadu. Ale to asi ťažko. Internet prezradí.“ Čo najrýchlejšie som trieskala do klávesnice, až z toho začali byť všetci okolo mňa nervózni. Prvá správa - povodne. Nič nové. Nevadí, snád' sa k niečomu preklikám. Zemetrasenie. Taktiež známa záležitosť. Aha, tu je niečo pre mňa. Letisko v Miami stratilo z dohľadu lietadlo, ktoré dorazilo do cieľa s meškaním presne 1320 sekúnd. Ako som počítala, je to dvadsaťdva minút. Ani menej, ani viac. Je to pravda - stratila som dvadsaťdva minút svojho života v lietadle, ktoré vyvinulo až pätnásťnásobnú rýchlosť než je maximum kvôli tunelu, ktorý zmenšil priestor! Fíha, už sa teším na tú krajinu, ktorá ničomu nebude rozumieť, lebo sme súčasťou jednej veľkej záhady Bermudského trojuholníka, ktorej rozlúštenie viem iba ja a vy...

Emma Litvová, 7.A

Čarodejnica Anička

Bolo raz jedno dievča, ktoré sa volalo Anička. No nebolo to obyčajné dievča... Malo čarodejnícke schopnosti. Bolo piatačkou v škole Petra Bezruča. Raz, keď z nemčiny dostala zlú známku, sa rozhodla, že začaruje všetky učiteľky. Prišla domov a zobrala pero a papier. Začala všetko plánovať.

Na druhý deň Anička prišla do školy a začala plniť „povinnosti“. Učiteľke z matematiky pričarovala tretie oko, na hudobnej podpálila učiteľke vlasy a na telocviku učiteľke odčarovala nohy. Čarovanie sa jej tak zapáčilo, že začala robiť zle aj svojim spolužiakom. Martine pričarovala na tvár vyrážky, Hugovi vyliala džem na hlavu, Lucke napísala na tvár „šprtka“ a Mišovi nafarbila bundu na ružovo.

Potom s hrôzou zistila, že na dnes sa jej robenie zle iným skončilo, lebo už je posledná hodina. Po nej sa pobrala domov a začala znovu plánovať, ako na to pôjde zajtra.

Keď sa ráno zobudila, zbadala, že všetko, čo spravila ostatným, sa jej vrátilo. S hrôzou prišla za mamou, taktiež čarodejnicou a všetko jej vyrozprávala. Mama zobrala svoj prútík, išla s Aničkou do školy a tam sa porozprávala s učiteľkou, aby jej dala povolenie všetko napraviť.

O chvíľu už všetci boli normálni a nechýbala medzi nimi ani Anička. Uvedomila si, že s čarami sa nemá zahrávať a ospravedlnila sa spolužiakom aj učiteľkám.

Hanka Urbanová a Zdenka Karneková, 5.A

Tajnička

Tajnička

Tajnička

1.									
2.									
3.									
4.									
5.									
6.									
7.									
8.									
9.									

4. Dávajú slabozrakým lepší pohľad na svet

5. Stravujeme sa tam

6. Slnko je *

7. Píšeme ním

8. Čítame z nej

9. Miestnosť, v ktorej sa učíme

Emma Plíhalová, 5.B

Vylúšti tajničku a doplň vetu: Každý z nás dúfa, že bude.....

1. Koľko rokov má naša škola? (číslicami)
2. Súčin čísel 0.0 = (číslicou)
3. Hreje to a nie je to pec.
4. Čím pozeráme na svet?
5. Jeden zo zmyslov.
6. Je zo skla a otvára sa.
7. Inak povedané - roky.

Martin Varhaník, 3.B

1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				

Doplňovačka

Doplň i/í, y/ý alebo u/v:

Na našej škole je 33 učiteľ_o_, 252 die_čat a 200 chlapco_. M_ všetci budeme oslavovať založenie našej škol_. Naša škola sláv_ 50. v_ročie. Na oslavu sú pozvan_ mnoh_ v_znamn_ hostia. Pr_d'te aj v_ a zaba_te sa s nam_.

Malý kvíz o našej škole

1. Aké výročie oslavujeme na našej škole?

- a) Oslavujeme 20. výročie
- b) Oslavujeme 100. výročie
- c) Oslavujeme 50. výročie

2. Kedy bola vytvorená naša škola?

- a) V roku 1964
- b) V roku 1954
- c) V roku 1965

3. Koľko žiakov navštevuje našu školu

- a) 522
- b) 452
- c) 458

4. Koľko tried je na našej škole?

- a) Tried je 58
- b) Tried je 21
- c) Tried je 20

5. Školy ktorých krajín spolupracovali s našou školou na medzinárodnom projekte COMENIUS?

- a) Wales, Grécko, Poľsko
- b) Česko, Poľsko, Rakúsko
- c) Ukrajina, Rusko, Kanada

6. Ako sa volá náš pán riaditeľ?

- a) Maťo Maťovský
- b) Ivan Pavlík
- c) Martin Oslík

7. Koľko je na našej škole chalanov?

- a) 50
- b) 120
- c) 200

8. Koľko je na našej škole dievčat?

- a) 254
- b) 252
- c) 243

9. Koľko je na našej škole učiteľov a učiteliek?

- a) 33
- b) 39
- c) 29

Laura Pilková, 5.B

Sprievodca: 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

* vtipy * vtipy * vtipy * vtipy * vtipy *

Prečo môj syn dostal zo zemepisu päťku?
- Lebo hľadal Rimavskú Sobotu v kalendári!

Učiteľ sa pýta žiaka:
- Čo sú to múmie?
- Sušení Egyptania!

Deti, vymenujte aspoň
jedného cicavca.
- Prosím, komár.

Vanessa Vlčeková, 5.B

Hádanky

Je to v škole. Je to veľké a učí sa tam.
Čo je to? (ietrei)

Musia sa učiť, vzdelávať, dávať pozor,
poslúchať pedagogický zbor. Kto je to?
(iaczi)

Píše sa na to kriedou, dá sa umývať a skoro
všetci na ňu píšu. Čo je to? (bl'atua)

Riadi všetko v škole, vybavuje dôležité veci.
Kto je to? (iadriľet)

Sú na tom nasledujúce hodiny, balíš sa podľ'a
toho. Čo je to? (zrohvr íhnod)

Musíš sa podľ'a toho správať, inak dostaneš
poznámky. Čo je to? (lškoýsk iaorpkdo)

Učia žiakov, na výletoch majú zodpovednosť
za deti. Kto je to? (četuiali)

Pomáhajú riaditeľovi s jeho prácou. Kto je to?
(ásuztyenkp)

Píše sa do toho perom, píšu sa tam poznámky k
učivu. Čo je to? (itozš)

Sú tam cudzie slová. Veľ'a sa odtiaľ môžeš
naučiť. Je to z papiera. Čo je to?
(ovíksn)

Ada Nitsch, 4.C

* vtipy * vtipy * vtipy * vtipy *

Jožko príde domov celý mokrý od
hlavy až po päty a mamička sa ho
pýta:

„Jožko, prečo si taký mokrý?“

Jožko: „Cez prestávku sme sa hrali
na psa.“

Mama: „No a?“

Jožko: „Ja som bol stĺp.“

Ide Rišo na bicykli a druhý tlačí
vedľ'a seba. Kamarát sa ho pýta:
„Prečo tlačíš ten bicykel vedľ'a
seba?“

Rišo: „Ked' na tomto, na ktorom
jazdím, prestanem vládvať, tak si
presadnem na druhý.“

V škole sa učiteľka vypytuje prváka:
"Máš nejaké ťažkosti s ušami,
nosom...?"
"Áno."
"Zle počuješ?"
"Nie, ale zavadzajú pri obliekaní."

Hra s názvom odvaha

Zaira vyšla zo školy na školský dvor. Bol príjemný jarný deň. Vošla do úzkej uličky a vstúpila do veľkej starej budovy. Cez rozbité okná sa dalo vidieť množstvo regálov. Potichu zaklopala a veľké drevené dvere sa otvorili. Stála v nich nízka chudá žena s pleťou farby kriedy a hnedozelenými očami, ktorými si premerala Zairu. „Hej, čo tu chceš?“ vyštekla na ňu odporným zachrípnutým hlasom. „J-ja som si prišla požičať nejaké knihy...“, jej posledné slová zanikli v kriku. Ozval sa dupot nôh na schodoch a zrazu sa vedľa knihovníčky objavil vysoký plešatý muž. „Zase spadla polica! Och, prepáčte, čo si želáte?“ „No, ja som si prišla požičať nejaké knihy...“ „Ó, áno, samozrejme, tadiaľto,“ a ukázal na vysoké schody, z ktorých práve zišiel.

„Ahoj, ako bolo?“ spýtala sa Zairy vysoká blondína sediaci na posteli. „Fajn,“ odpovedala stručne a zase sa začítala do zažltnutej knihy. „Prečo stále čítaš? Ved' si ani neuvedomuješ svet okolo seba! Knihy ti priateľov nenahradia!“ Po týchto slovách Zaira vstala s knihou v náručí a urazene vypochoďovala z internátnej časti budovy do jedálne, kde sa už začínali schádzať študenti na večeru.

„Marianna, pozri, čo som si kúpila,“ nadšene vytiahla Zaira nejakú poškríbanú škatuľku. Keď ju otvorila, blondína sa zatvárala zhrozene a zakašľala. „Niečo, v čom je viac prachu si nenašla?“ Ale jej sestra si ju nevšímala. Marianna vstala z postele a po chvíli sa vrátila s hlúčikom dievčat. „Toto je moja sestra,“ otrávene ukázala na Zairu a potom na hru, „a mohli by sme si zahrať...“ „To je skvelé!“ natešene zvyškla Jolana, ktorá iba pred chvíľou odlepila oči od knihy *Staroveká spoločnosť*. Zaire sa ona zo všetkých Marianniných spolužiačok pozdávala najviac – bola asi jediný človek, ktorý o knihách nehovoril s odporom a obe boli posadnuté históriou. „Tak, ideme už hrať?“ nadšene sa spýtala.

„Tak fajn, sme tu len my tri. Môžem začať?“ Zaire sa nezdalo, prečo sú figúrky prílepené k hraciemu poľu. Tak ako nimi budú hýbať? „Jol...“ No bolo neskoro. Jolana pustila z ruky pár žltobielych kociek a figúrka v tvare koňa sa sama od seba pohla zo štartu o šesť políčok. Všetky tri na ňu ohromene hľadeli. Zrazu sa v zrkadle (aspoň si mysleli, že to je zrkadlo, v čom sa zrejme mýlili) objavili flaky, ktoré sa vytvarovali do písmen. Jolana, stále vyvedená z miery, potichu prečítala: „*Na hrade začarovaná, stojí kúzlom omámená, oslobodí ju iba jej krv, Rimania prídu na pomoc, najprv odvaha musí však prekonať všetok strach.*“

„A to má čo znamenať?“ nechápavo sa pozrela na Mariannu a vzápätí vykrikla od hrôzy. Marianna sa s krikom strácala, akoby bola len para, ktorú pohltilo píšuce zrkadlo a o pár okamihov z nej nezostal ani obláčik. Zairina sestra síce zmizla, ale slová nie. Teraz sa z čiernej prefarbili na otrávenú zelenú až ich oči nevnímali nič iné. Poslednú vec, ktorú si pamätali, boli slová v zrkadle...

Vietor hrozivo pískal, takže hrad pred nimi vyzeral ešte hrôzostrašnejšie. Zaira pozrela na hrad. Na najvyššej veži stála postava, vlasy jej trepotali vo vetre a vyzerala, akoby žiarila, pretože okolo nej lietalo množstvo niečoho svetielkujúceho... Pomaly sa blížili k bráne. S vrzgotom sa otvorila a ocitli sa na hlavnom námestí. Prešli okolo schátraných stánkov a polorozpadnutých sôch a vošli do otvorených dvier. Poobzerali si portréty v rámoch a vyšli hore po točitých schodoch do veľkej priestrannej chodby s množstvom okien a dvier, no ani jednej neotvorili a radšej sa usadili na červený koberec, opreli sa chrbátmi o stenu a rozmýšľali.

„Prvým veršom rozumiem, to je ľahké – *na hrade začarovaná, stojí kúzlom omámená* – to je jasné. Ale čo znamená to potom? *Oslobodí ju iba jej krv...* asi ju máme zabiť a jej krv nám pomôže dostať sa späť!“ povedala víťazoslávne Jolana, akoby uhádla jednoduchú hádanku.

„Samozrejme,“ ironicky vyvrátila jej plán Zaira. „Nikto sa tu zabíjať nebude.“ Poobzerala sa po chodbe, akoby čakala, že na ňu vyskočí riešenie. „No jasné! Jej krv! Ja som jej sestra, jej krv znamená, že ju má zachrániť niekto s jej krvou!“ vyhrkla po chvíli.

„Si génus, ale čo potom? *Rimania prídu na pomoc...* čo to znamená?“ „Rimania majú mnoho vynálezov... bude to niečo z toho. No tak, rozmýšľaj, Zaira, rozmýšľaj, povzbudzovala samu seba. „Mám to! Písmo, latinka. To znamená, že,“ podišla k Jolane a z trasúcich rúk jej vzala knihu *Staroveká spoločnosť*. „Ako nám toto pomôže?“ pochybovačne sa spýtal. „T-to sú... informácie a objavy, ktoré vtedy starovekí Rimania zistili a používali spolu s mapami,“ vyhrkla Jolana. „To je bomba! Už len nájsť mapu tohto hradu... a Marianna bude slobodná!“ „Ty si hlavička,“ uznanlivo ju pochválila Jolana a horlivo začala listovať vo svojej knihe.

„Jolana... asi nám už žiadna mapa nepomôže...“, šepala jej Zaira a bojazlivo ukázala na vysokú postavu, ktorá práve vyšla z najbližších dvier. Plášť jej zakrýval celé telo aj tvár, ale bolo jasné, že je to žena. Pomaly vytiahla spod plášťa kostnatú ruku a tá stúpala stále vyššie, zastavila sa až pri kapucni. Jolana zdesene vykrikla. Na mieste, kde mala byť tvár, bolo..... vlastne nebolo nič. Iba akýsi tieň. Iba.... prázdno.

„Zaira...“, šepala tichým ľadovým hlasom neznáma, „tristodvadsaťsedem.“ Otočila sa a vrátila sa späť do dvier, z ktorých prišla. *Na hrade začarovaná, stojí kúzlom omámená, oslobodí ju iba jej krv, Rimania prídu na pomoc...* to sme pochopili. A teraz sa posnaž pochopiť ty to posledné! *Odvaha musí však prekonať všetok strach.* Jolana, vzchop sa! Je to síce len hra, ale o život!“ rozkričala sa na ňu Zaira.

Potom jej vytrhla knihu z rúk a nalistovala stranu tristodvadsaťsedem.

„Sme už veľmi blízko,“ povedala, keď si prezrela mapu a vstala. Jolana sa vystrašene krčila na zemi, a tak ju tam Zaira nechala a prešla na koniec veľkej chodby. Vystúpila po schodoch do malej izby bez okien. „Marianna?“ spýtala sa odhodlane. Až na to, že z izby vyletel obrovský netopier, sa nič nestalo. Odhodlane vyšla na balkón. Na ňom stála Marianna, ale oči mala prázdne. Zaira ju chytila za ruku. Vtedy sa strhla a objala svoju sestru. Už to bola zase ona. „Tvoja *smelá* priateľka čupí na chodbe pod nami a spamätáva sa,“ pousmiala sa Zaira, keď ju už Marianna pustila. „Viem. No nič, pod’, musíme sa vrátiť.“ „Ale ako?“ „Aj v tom ti pomôžu Rimanian,“ napovedala jej a prečesala si blondávé vlasy. Zaira vytiahla knihu na tej slávnej strane a všimla si akýsi červený krížik. „To je miesto, ktorým sa dostaneme späť do našej izby,“ povedala, keď už za nimi išla aj Jolana. Marianna vošla do krištáľovo čistého zrkadla a obe ju poslušne nasledovali. Zaira začula pravidelné klopanie a...

...v tom momente sa zobudila. „Och, všetko to bol iba zlý sen,“ pomyslela si, ale potom sa pozrela na podlahu. Ležal na nej poudieraný hrací plán, figúrky boli vytrhnuté a ležali vedľa knihy *Staroveká spoločnosť*. Jolana spala blízko dvier a Marianna oddychovala na svojej posteli. „Iba zlý živý sen...”

Emma Litvová, 7.A

Prísna maska školy

Lúče ráno pripomenú,
že máme prácu nemennú.
Učiť sa, písať, počítat',
premôcť múdry počítač,
cestou domov sa nestratiť,
to radšej životom zaplatiť.

No škola sa poobede,
myslím, že o tom už viete,
vyzlečie z tej prísnej masky,
z diaľky začuť tenké hlásky.
To sú malí, veľkí žiaci,
chcú sa baviť - nech sa páči.

Z okien sa nesie zvuk,
nik nepovie ani muk.
Gitara sa s flautou
rozozvučí, tou
melódiou sa tiché zakráda
šepotanie akoby hada.
To sa redakcia radí
a šepot sa ďalej hadí
aj zo cvičnej kuchynky,
kde chutnajú pralinky.

Inokedy sa zas stane
a nie je to veľmi tajné,
že sa žiaci s učiteľmi,
ktorým sa to páči veľmi,
vyberú do Tatier Nízkyh,
zabudnú na svojich blízkych
a šťastne sa lyžujú.
Keď cez výtvarnú maľujú,
na tú školu spomínajú,
potichu sa usmievajú.
A keď škola znova,
oblečie sa ako nová
do prísnej masky písomiek,
poobede znova začuť smiech.

Emma Litvová, 7.A

Celý ročník

Prvá trieda bola zlá.
Bola som celkom ospalá.
Každé ráno o šiestej vstávať
a na sebe sa nepochechtávať.

V škole už to fičalo,
dokým sa nezakričalo:
„Vysvedčenie na stole!“
Už sme boli v stodole.

Naháňať sa a spať v sene,
to sme robili do jesene.
Potom sa zas zamračilo,
ako keby to nestačilo.

S rokmi prišiel ďalší ročník.
Už nemôžeme ísť na nočník.
Väčšia taška ako ja,
spadla „omylom“ do hnoja.

Druhý ročník, ten bol ťažší.
Nikto už mi nebol najbližší.
Aj tak sme to ledva zvládli,
no už sme sa neovládli.

Vieme, že ich bude veľa.
Leteli sme ako strela.
Potom prešiel tretí, štvrtý, piaty,
no to už sme boli prehriati.

Z hlavy sa nám parilo,
ešte sa nám ako tak darilo.
Už sme mali toho dost',
bežali sme na pomoc.

A teraz sme siedmaci.
Budú z nás dobrí speváci.
Dúfam, že to skoro skončí,
no vieme, že život sa nekončí.

Veronika Pizúrová, 7.A

Milujem jar

Konečne prišla jar,
rozžiarila naše očka.
Rozkvitla aj fialôčka,
všade rozoznala zvučka vtáčia.

Slnko vyšlo spoza mraku,
usmialo sa na nás s vd'akou,
pohladilo naše líčka.
Už je tu jar naša milá.

Rozkvitol aj zlatý dážď,
priniesol nám radosť zas.

Michaela Compel'ová, 3.B

Devina

Deviataci už z nás sú,
veľa toho unesú?
Vstávanie, nulté, monitory,
devina nás riadne morí.
My to ale zvládneme -
všetky zuby zatneme.
Potom príde odmena -
stredoškolská premena.

Karin Krížovská, 9.B

Škola na plastike

Naša škola v strednom veku,
Rozhodla sa pre plastiku -
okná nové nahodila,
aj ihriská vymenila.

Povedala si:
„Dôchodok je ďaleko,
privítam nových prvákov.
Vylepšia mi vekový priemer,
Budem mladšia ako premiér.
Učiteľky zamestnám,
skúsenosti odovzdám.
Aby naši žiaci milí,
hlavičky si zaplnili.
Potom pôjdu do sveta,
snád' pomôže osveta.
Aby ako dospelí,
veľa toho vedeli.

Karin Krížovská, 9.B

Cestovanie rýchlosťou svetla

Keď sme raz na angličtine prezentovali projekty o budúcnosti ľudstva, mnohí žiaci napísali, že v budúcnosti budú vesmírne lode lietať rýchlosťou svetla. TO VŠAK NIE JE MOŽNÉ! Keby ste leteli rýchlosťou svetla, mali by ste nulovú veľkosť, čas by sa pre vás zastavil a boli by ste ťažší ako celý vesmír. Navyše by ste na dosiahnutie tejto rýchlosti potrebovali viac energie, ako je v celom vesmíre! Prečo?

Svetlo ide rýchlosťou približne 300 000 km za sekundu, čiže asi miliardu kilometrov za hodinu. Avšak predbehnúť ho je nemožné. Bez ohľadu na to, akou rýchlosťou idete, svetlo vás zakaždým bude predbiehať o 1 miliardu kilometrov za hodinu. Ako kompenzáciu sa vám totiž zakriví časopriestor. Čím rýchlejšie pôjdete, tým ťažší budete. Čím väčšia gravitácia na vás bude pôsobiť, tým pomalšie bude pre vás plynúť čas. To znamená, že na Mount Evereste (kde je gravitácia o trochu slabšia), budete žiť o zlomok sekundy dlhšie, ako v nížine. Keby ste sa priblížili k čiernej diere (priepasti v časopriestore s ohromnou gravitáciou), 2 týždne pre vás by znamenali 40 rokov pre ľudí na Zemi. Keby sa na vás pozerali ľudia zo zeme, videli by vás neuveriteľne úzkych.

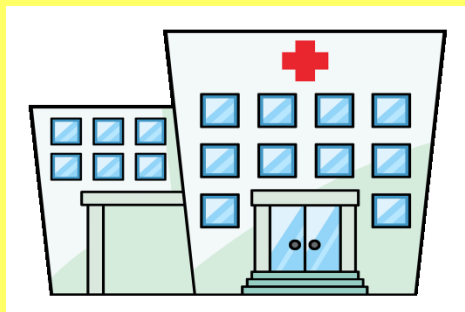
Po dvoch rokoch zrýchľovania pri maximálnom vo vesmíre možnom výkone by ste šli polovicou rýchlosti svetla. Po štyroch rokoch by ste už mohli ísť rýchlosťou 90% rýchlosti svetla. Keby ste išli 98% rýchlosti svetla, jeden deň pre vás by znamenal 1 rok na Zemi. Dosiahnuť však túto rýchlosť by trvalo pri maximálnom možnom výkone 6 rokov zrýchľovania. Keby ste išli už rýchlosťou 99,99% rýchlosti svetla, 1 rok pre vás by znamenal 7000 rokov pre pozemšťanov. To vlastne znamená, že cestovať v čase možno raz bude možné, ale iba dopredu. Zároveň, čím rýchlejšie by ste išli, tým užší by ste boli. A ako už som spomínal, ak by ste dosiahli rýchlosť svetla, čas by sa pre vás zastavil a mali by ste nulovú šírku.

Ondrej Bublavý, 7.B

Nemocnica - alebo - škola nie je najhoršia

Ako by ste popísali školu? Ako vezenie plné nudných príkladov a vybraných slov. Ale škola nie je najhoršia. Existuje aj horšie miesto. Má to aj iné názvy ako ten, ktorý poznáme po:

nemecky- Charité
francúzky-
établissement
hospitalier
rusky- больница
španielsky- nosocomio
taliansky- lazaretto
maďarsky- kórház
anglicky- hospital

Alebo ešte v mnohých jazykoch. „NEMOCNICA“

Tým, ktorí ju zažili, z toho behá mráz po chrbte. Niektorí, kto ju nezažil, si môže myslieť, že stačí ležať a otvárať ústa pani doktorke. Je to tak, kým vám nezistia infekčnú mononukleózu. Boli by ste za dverami, na ktorých je nápis „BIOLOGICKÉ NEBEZPEČENSTVO“ a vedľa vás by ležal váš 50-ročný sused s natrhnutou slezinou.

Ale to nie je najhoršie. Predstavte si, že tam majú školenú nemocničnú doktorku. A nemôžete ani ísť von. Prepúšťajú iba od 10:00 do 12:00 a návšteva mohla byť iba od 15:00 do 17:00. Keď by ste sa pozreli von jediným oknom, za ktorým sú mreže, mohli ste vidieť strom a ordináciu pre holubov. Každý deň by vám robili spoločnosť. Jedli by ste lieky, ktoré chutili ako prach. Trikrát denne. Keď sa na vás prišla pozrieť doktorka, tak vám ohmatávala hlavu a brucho. Raz sa na mňa prišiel pozrieť aj veliteľ celého oddelenia. Mal som hrozné diéty: tukovú, vysmážaciu, čerstvú a pohybovú. A raz na obed som mal guláš. Určite diétne. Bol som najmladší na oddelení. A v ruke som mal celých 6 dní injekciu. Som ľavák a aj som to mal v ľavej ruke.

Aké to bolo: skoro som sa nemohol ani najesť, ani zapraviť, ani obliecť. A každý deň poobede som dostával liter infúzií. Že vraj sú to vitamíny. Nejaké studené.

Aké šťastie, že už tam nie som. Nikomu takýto zážitok neprajem.

Michal Kišš, 5.B

Báseň inšpirovaná slovenskou klasikou

Pôvodná báseň – Samo Chalupka – Mor ho!

Adaptácia pôvodnej básne – Mor ich v deň vysvedčenia

Zleteli orly z Tatry, tiahnu na podolia,
ponad vysoké hory, ponad rovné polia;
preleteli cez Dunaj, cez tú šírú vodu,
sadli tam za pomedzím slovenského rodu.

Duní Dunaj a luna za lunou sa valí:
nad ním svieti pevný hrad na vysokom bralí.
Pod tým hradom Riman-cár zastal si táborom:
belia sa rady šiatrov d'alekým priestorom.
Pokraj tábora sedí cár na zlatom stolci;
okol neho cárska stráž, tuhí to paholci;
a pred cárom družina neveliká stojí:
sú to cudzí víťazi, každý v jasnej zbroji.
Pobelavé kaderie šije im obtáča,
modré ich oči bystro v okolo si páča.
Rastom sú ako jedle, pevní ako skala,
zdalo by sa ti, že ich jedna mater mala.
Krásna zem — jej končiny valný Dunaj vlačí,
a Tatra skalnou hradbou okol nej sa váži:
Tá zem, tie pyšné hory, tie žirne moravy:
to vlast' ich, to kolíska dávna synov slávy.
Slovenský rod ich poslal, zo slávneho snemu,
aby išli s pozdravom k cárovi rímskemu.

Vleteli osly do triedy, trepú sa na miesta,
pomedzi lavice vedie správna cesta.
Prešli medzi tašky, cez nevel'kú pohodu,
sadli si za baby, čo riešili módu.

Hučí trieda a žiak za žiakom sa valí:
už nesvieti žiarovka, nik ju neopraví.
Pod tým šerom učiteľ, stál pred tým náporom:
hala sa zaplňa „premúdrelým“ davom.
Na mäkkučkom kresle sedí pán riaditeľ,
kolo neho stojí každučký učiteľ,
pred tou masou ľudí chúlí sa žiačik,
porušil poriadok, úbožiačik!
Blond'avá kučera šiju mu obtáča,
všetkým dievčatám sa tie vlasy páčia.
Ich majiteľ je urastený ako jedľa,
každá z nich by ho najradšej zjedla.
Krásna trieda, jej hranice prach vždy kryje,
a tabuľa špinavá, nik ju roky neumyje.
Tá podlaha, tie popísané lavice,
deti v nich kradnú desiatu sťa lasice.
Mamami poslané po vysvedčko do školy
s kvetom, aby sa triednej pod'akovali.

Emma Litvová, 7.A

Sloník

Stala sa nám hrozná vec,
prišiel sloník o palec.
A palec mal ako valec,
nevedel si sloník rady,
a tak chodil na porady.
Keď to lečo dovaril,
na posteľ sa rozvalil.
Za chvíľu si zapol telku,
dávali tam slečnu Emmku.
A aj malú Dadu,
čo má rada čokoládu.
V ručičke má kačičku
a na hlave mašličku.
A to bolo všetko v telke,
nebol tam moc veľký výber,
a tak sloník vypol telku,
začal kresliť Eiffelovku.
Keď ju celú dokreslil,
veselo sa zatočil.
Rýchlo bežal do postiel'ky,
čakali ho pekné chvíľky.

Alexandra Kudláčová, 4.B

Škrečok

Škrečok pekný maličký,
spieva si on pesničky.
Spieva si on každý deň,
je to spevák, to mi ver.
Spieva piesne ľudové,
rýchle či pomalé!
Moderné si spieva tiež,
vie aj o tom starý jež,
ktorý v diere býva,
dobré si nažíva.
Počúva on pesničky,
zahrá si na husličky.
Má on husle prekrásne,
vie hrať ešte na base.
Škrečok hrá s ním tiež,
rýchlo za ním bež.

Alexandra Kudláčová,
4.B

Čím to je, čím to je...

Čím to je, čím to je,
že ja sedím s ňou
a nikto si to nevšimol?
Čím to je, čím to je,
že ružová ma ovieva a nadávky strieľa,
že nesmieme žiť
a nemôžem sa ani napíť?
Aj tak ma nemá kto kryť.
Čím to je, čím to je,
že ona krásne spieva
a ten vedľa škreka,
že telocvik nad hlavou preletí...

Čím to je, čím to je,
že niečo sa tu deje,
ale ja nevnímam, lebo sa smejem?
A ona mi poradí...
a ja ju do radu zaradím.
Na anline sedím
a stále sa nudím.
Neviem, o čom sa mele, no ja trepem svoje.
Čím to je, čím to je,
že v škole osem hodín sedím
a domov na skútri prileťm.
Nieкто mi tam zavelí,
ale ja už spím v posteli...

Veronika Pizúrová, 7.A

Noc s Andersenom

I tohto roku sme 27.3. zorganizovali a pripomenuli si podujatie medzinárodného rozmeru, ktoré nesie názov známeho dánskeho rozprávkaru - NOC S ANDERSENOM. Zmyslom bolo pripraviť pre deti program taký, aby sa cítili ako v rozprávke, zažili niečo tajomné, hravé, poučné.

Deti prišli do školy o 18,00. Program začal prezentáciou zo života H. CH. Andersena, veselú náladu nám navodili žiaci našej školy z gitarového a flautového krúžku. Po krátkej prestávke sme si povedali niečo o známej sladkej špecialite - skalickom trdelníku a meste Skalica. Dôvod bol úplne samozrejmý, pretože sme čítali Príbehy z Trdelníkov a medzi sebou sme privítali autorku tejto zábavnej knižky p. Máriu Demitrovú. Tá nám ochotne porozprávala, ako tvorila knižku, kto ju inšpiroval k jej napísaniu. Deťom rada zodpovedala na všetky otázky, ktoré ich zaujímali a pritom prezradila i niečo zo svojej novej knižočky, na ktorej už pracuje. Po aktívnej práci sa ozval hlad a nasledovala spoločná večera. Po večeri sadenie Rozprávkovníka v našej školskej záhrade. Neskôr v triedach deti plnili zaujímavé úlohy, zahrali sa spoločne rôzne hry.

Neskoro vo večerných hodinách sa prihlásila únava, schovali sme sa do spacákov, prečítali rozprávku a ponorili sa do spánku. Ráno po prebudení sme si zabalili všetky veci a odišli domov. Bola to vydarená aktivita.

Mgr. Miroslava Koprivňanská

Prichádzame 😊

Milé deti, pani učiteľky vás už očakávajú, pripravené a usmiate

Publikum si vychutnáva umenie v podobe flautových melódii.

Majka Demitrová bola veľmi milá a ochotne sa nám venovala.

Už vo februári sa rozprávalo o noci s Andersenom. Začalo to prípravami, čítaním knižiek od Hansa Christiana Andersena, čítaním príbehov z Trdelníkov a kreslením čarovných predmetov. Čas ubehol ako voda a náš vysnívaný piatok bol tu. Večer bolo v škole veľmi rušno, všetci sme sa tešili dnu ako diví. Najskôr sme išli do tried, tam sme sa chvíľu porozprávali a potom bola beseda s Máriou Demitrovou. Nasledovala vynikajúca večera. Keď sme dojedli, šli sme sadiť Rozprávkovníka. V triede nás čakal trdelník. Všetkým chutil. Nasledoval textík z Trdelníkov, rozprávka do spacáka a spánok. Ráno si pre nás prišli rodičia. Bolo to super 😊

Marína A. Štefániková
a Tina Duhárová, 3.B

Noc s Andersenom bola super. Zúčastnili sa na nej žiaci 3. a 4. ročníka. Rozprávali sme sa tam s Majkou Demitrovou o jej knihe Trdelníkov a spievali sme pesničky. Majka nám povedala niečo o novej knihe Veterníkov. Nakreslili sme jej obrázky a navrhli jej, nech ich použije ako ilustrácie. Povedali sme jej aj návrhy, čo by mohlo byť v jej knihe. Pani učiteľky nás občerstvili trdelníkmi na počesť knihy Trdelníkov. Neskôr sme išli sadiť strom Rozprávkovník. Keď sme prišli do triedy, tak sme robili kvízy a hrali sa. Spať sa nám veľmi nechcelo a zaspali sme neskoro. Ráno nám pani učiteľka pustila rozprávky a čakali sme na rodičov, ktorí si nás s radosťou vyzdvihli.

Sadíme rozprávkovník...

Spať sa nám
veru nechce
😊

Jeden, dva, tri, štyri, päť,
Nech je Noc s Andersenom hneď.

Pýtam sa vás: „On žil v Dánsku?
Nenapísal Zlatovlásku?“

Nevieš, nerieš, nechaj tak,
pod' sa s nami napapať.

Mäsko, chlebík, uhorka,
to je dobrá pochúťka.

A kto bol ten super hosť,
čo dali sme mu zabrat' dost'?

No predsa Majka Demitrová,
autorka Trdelníkova.

Potom už len umyť zúbky, pyžamko si dať
a rozprávku na dobrú noc prečítať.

Noemi Charastej, 3.A

Ema Masarovičová, 3.A

Mňam!

* zážitky za bránou školy * zážitky za bránou školy * zážitky za bránou školy *

Hviezdoslavov Kubín

Naša škola sa každoročne zapája do súťaže Hviezdoslavov Kubín. Tento rok nebol žiadnou výnimkou. Dnes budem písať o okresnom kole, ale všetko sa to začalo už v našej škole pri výberovom kole z triedy. Neskôr nasledovalo školské kolo a napokon deti, ktoré obsadili prvé miesta, boli pozvané až na obvodnú časť tejto súťaže.

Ako to býva zvykom, my, šikovné deti z Bezručky, sme sa ľahko prebojovali až do okresného kola. Ďalší postup bol až do rodiska Jána Smreka, do obce Melčice Lieskové. Učiteľský dozor nám robila pani učiteľka Božanská. Keď sme dorazili na miesto, privítala nás malá, ale zato krásne vynovená škola. Mali pre nás prichystaný pekný príhovor a krátke divadielko, na ktorom sa podieľali žiaci tejto školy. Potom už nám neostávalo nič iné, len odhodiť trému a ísť súťažiť. Bol to veľký umelecký zážitok, teda aspoň pre mňa. Po všetkých recitačných výkonoch sme sa odobrali na obed a čakali na verdikt poroty. Veľkým prekvapením bolo, keď sme sa dozvedeli, že sme sa umiestnili na krásnych popredných miestach. Dokonca Grétko Olexíková postúpila aj do krajského kola. Tak jej všetci držíme palce, nech jej to vyjde.

Anna Vancová, 8.A

Hviezdoslavov Kubín

Školské kolo:

1. kategória - poézia:

1. miesto - Nikoľka Nemšáková, 3.C
2. miesto - Tomáš Sold, 3.C
3. miesto - Anička Barteková, 3.B

1. kategória - próza:

1. miesto - Jonáš Sládek, 3.A
2. miesto - Marína A. Štefániková, 3.B
3. miesto - Janka Kalabová, 3.C

2. kategória - poézia:

1. miesto - Laura Laurinčíková, 5.A
2. miesto - Ivan Vanca, 6.B
3. miesto - Alexandra Kudláčková, 4.B

2. kategória - próza:

1. miesto - Gréta Olexíková, 5.A
2. miesto - Natália Šamajová, 5.A
3. miesto - Simona Kudělková, 4.A
- Emma Žáčiková, 4.C

3. kategória - poézia:

1. miesto - Anna Vancová, 8.A
2. Veronika Pizúrová, 7.A

3. kategória - próza:

1. miesto - Stela Svrbíková, 8.B
2. miesto - Martina Vrátna, 8.B
Alexandra Kianičková, 9.B
3. miesto - Klára Bunčeková, 7.A

Okresné kolo:

Laura Laurinčíková obsadila 3. miesto v 2. kategórii - poézia.

Anna Tatiana Vancová skončila na

2. mieste v 3. kategórii - poézia.

Gréta Olexíková sa umiestnila na

1. miesto v 2. kategórii - próza a postúpila do krajského kola.

Hviezdoslavov Kubín - Krajské kolo:

Gréta Olexíková nás úspešne reprezentovala na krajskom kole recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín v Bzinciach pod Javorinou a skončila na krásnom 3. mieste.

Olympiáda ANJ

Okresné kolo:

Kategória 1B - 1. miesto - Karin Krížovská, 9.B

Krajské kolo:

Kategória 1B - 3. miesto - Karin Krížovská, 9.B

Kategória 1C - 4. miesto - Nikola Janigová, 8.B

Olympiáda NEJ

Okresné kolo:

Kategória 1B - 2. miesto - Karin Krížovská, 9.B

Krajské kolo:

Kategória 1C - 3. miesto - Maximiliana Muchová, 7.A

Matematická olympiáda - okresné kolo

1. - 2. miesto - Michal Kišš, 5.B - postup do krajského kola

Geografická olympiáda - okresné kolo

2. miesto - Ondrej Bublavý, 7.B

Výtvarná súťaž - Vesmír očami detí

Ocenené práce - Bianka

Klobučníková, 1.C a Janka Kalabová, 3.C - postup do celoštátneho kola

Milí žiaci,

určite sa vám už stalo, že ste niekedy neboli naučení a schytali ste guľu. Preto vám naša redakcia pre veľký úspech opäť ponúka SOS lístky, s ktorými sa môžete dostať z neprijemnej situácie. Ale dávajte si pozor, ako tieto lístky využijete, pretože sú len DVA a na každom predmete môžete použiť lístok iba raz za tento školský rok. S týmto lístkom vám pani učiteľka odpustí zabudnutú úlohu alebo pomôcku, alebo vás nevyvolá odpovedať.

PS: SOS lístky sme pre Vás pripravili už na budúci školský rok 2015/2016, lebo pevne veríme, že do konca tohto školského roka sa budete usilovať a nebudete ich vôbec potrebovať. ☺

SOS

2015/2016

domáca úloha, zabudnutá pomôcka, odpoveď

SOS

2015/2016

domáca úloha, zabudnutá pomôcka, odpoveď